

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Eylül 2002, Yıl 6, Sayı: 78 - Fiyatı: 500.000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 50p AYLİK SİYASİ GAZETE

"AB BARIŞ GETİRECEK" DİYENLERE SÖZÜMÜZ VAR!

BARIŞ GÖKTEN ZEMBİLLE GELMEYECEK ÜLKEMİZE, ONU BİZ GETİRECEĞİZ KENDİ ELLERİMİZLE!!

USTA ARAYANLAR, EMPERYALİSTLERDEN MEDET UMARLAR.

ONLARIN ZENGİNLİĞİ, BİZİM YOKSULLUĞUMUZDUR.

KAVGA, SÖMÜRGEÇİLERLE, YOKSUL HALKLAR ARASINDADIR.

**BU KAVGADA SAFİMİZ EMEKÇİLERİN
VE YOKSUL HALKLARIN YANINDADIR!**

YA SİZİN?

BAŞYAZI

Günümüz dünyasında emperyalizmin, kapitalizmin karmaşık sömürü sistematığı, yalın sömürü biçimini de gölgeleme gayretindedir. Kapitalist sistemin üzerinde yükseldiği sömürü ve zulüm, binbir dalavera ve propaganda metotları ile çarpıtılmaktadır.

Oysa emperyalizmin karakteri, sömürüye, daha da sömürüye, sınırsız sömürüye dayanır. Bu azgın canavar yaşayabilmek için her yolu kullanır. "faşist olur, hümanist olur, demokrat olur" v.s

Hatta günümüzde dünyayı kurtaracak mesih bile olmaya başladı. 11 eylül sonrası ABD bunun en tipik örneğidir.

Tarihsel olarak ortada duran ve halen yaşanan gerçekler ışığında meseleler ele alınışında teşhis koymak kolaylaşır.

ONLARIN VARSILLIĞI, BİZİM YOKSULLUĞUMUZDUR!

Fakat burjuva propagandasına aldananlar, kitleleri "demokrat burjuvazi" diye aldatanlar oldukça, daha emekçilerin ve yoksul halkların başı çok belalara girecektir demektir.

Ülkemizde, Güneyin Kıbrıs Cumhuriyeti adı altında AB ye başvurusu ile birlikte, AB fiilen gündemimize girdi. Yıllarca AB yi bize "normal koşullara geçmek ve TC'den kurtulmak için savunuyoruz.

Oysa AB'nin de emperyalist olduğunu biliyoruz." diyenler bu gün AB'nin "demokrasinin ve refahın beşiği" olduğunu söylemektedirler.

İşte bizler, bu karmaşa ve propaganda bombardımanı ve ihanetleri içinde fark üretme iddiasını somut olarak kitlelere sunmaya başladık. Evet bizler fark üretme iddiasını taşıyoruz.

Bu günkü verili koşullardan "kurtulup" AB yi stratejik olarak hedef seçen AB'ciler de "fark ürettikleri" iddiasındadırlar. Oysa sadece yaptıkları "usta tercihlerini" değiştirmektedir.

Bu nedenle Rejimin açık savunucusu UHH ve bilmem kaç örgütün yarattığı blok ile sistem içinde "çözüm ve AB" diyenlerin farkı sadece bir ayrıntıdır.

Oysa bizler emperyalizme, bu günkü rejime, bölünmüşlüğe ve sömürüye temelden karşıyız.

Peki 86 örgütlük Ticaret Odası girişimi ile bilmem kaç örgütlük UHH girişimi arasındaki "fark" bu kadar önemsenirse sınıf mücadelesi ve anti emperyalist duruş nerde kaldı? Yakında "efendilerin farkını" göreceğiz.

Unutmayın ! " Onların Varsılığı, Bizim yoksulluğumuzdur!!

**Düşünceye
hapis cezası
devam ediyor!
Şener Levent
ve Memduh
Ener halâ
hapiste!
Dayanışmamız
sürecek!**

KSG

KIBRIS'TAKİ SON GELİŞMELER ÜZERİNE

I- KIBRIS VE ENTERNASYONAL HUKUĞUN BAZI SORUNLARI

Bu sorunlara daha önce değinmiştik. Bazılarını kısaca tekrarlıyalım.

1. Ülkelerin sınırlarının okunulmazlığı ilkesi; Bu ilkenin Kıbrıs açısından anlamı 1960'da kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti adlı ülkenin sınırlarının ihlal edilemeyeceğidir. Bu nedendir ki Türkiye Cumhuriyeti her ne kadar KKTC'yi tanıdığını ilan etse de, bu ilan ediş uluslararası ilişkilerde hasır altı edilmektedir. Başka türlü bir tavır TC'nin uluslararası arenada dışlanması yol açar.

İşte bu nedendir ki TC ve Denktaş siyasetinin temelini uluslararası arenada resmen kabullenilmemiş olmasına rağmen bugünkü mevcut durumu sürdürmek oluşturmaktadır. Yani bir anlaşmayı sürüncemede bırakmak. Bu temel Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesinin TC ve Denktaş tarafından da resmen kabullenilmesine, uluslararası arenada bu ilkeye ters düşmeyen yaklaşımların benimsenmesine yol açmaktadır. İşte bu nedenle KKTC'nin kopması değil, Kıbrıs'ta yeni bir ortaklık oluşturmaktan bahsedilmektedir.

TC ve Denktaş'ın Kıbrıs konusundaki AB düşmanlığının ardında yatan faktör de budur. KC'nin AB üyesi olması şartlarında yukarıdaki siyaseti sürdürme konusunda ortaya çıkma ihtimali olan karışıklıklar. Bu karışıklıklar ihtimaldir, kesin değil. Sebebi de bugünkü durumun incelenmesinde görülebilir.

2. BM ve Üç Devlet Garantisi; Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yapısı ve sınırları BM'nin ve malum üç devletin garantisi altındadır. Gel gelelim ilk olarak Makarios 1963'de, daha sonra Yunanistan ve Türkiye 1974'de KC'nin garantili olan yapısını değişikliğe uğratmışlardır. (Bu arada sürekli olan kanun dışı askerileştirme vb. faaliyetlere değinmiyoruz bile) Tüm bu garantilere rağmen 1963/74 arası durum 11 yıl sürmüştür, ve 1974 sonrası bugünkü durum olduğu gibi ve hala sürebilmektedir. Kuzeydeki TC ve KKTC askerlerinin varlığı 1960'a tamamen terstir.

Güneydeki KC ordusu ve fazladan yerleşmiş Yunan ordusu da 1960'a tamamen terstir. Ama tüm bu terslikler varlığını sürdürmektedir. AB ülkelerinden İngiltere garantörlerden biri olmak yanında, aynı zamanda diğer AB üyesi Fransa ile birlikte BM'de veto hakkına sahip beş ülkeden ikisini oluşturmaları. Ve Kıbrıs'ta enternasyonal hukuka ters olan bu durum sürmektedir. Tabii ki bu arada İngiliz üsleri ve dinleme istasyonları da faaliyetlerini sürdürmektedir.

Yani, AB üyeliğinin otomatikman TC ve KKTC'nin konumu ve siyasetini imkansız kılacak sonuçlara yol açacağına sanmak, Yunanistan ve KC gibi "ümit fakirin ekmeği ye Mehmet ye" siyasetini benimsemektir. AB üyeliğinin TC ve KKTC siyasetinde karışıklığa yol açması bugünkü şartlarda bir ihtimalden ibarettir. Kıbrıs sorunun çözümü BM, ABD, İngiltere, AB, Türkiye, Yunanistan ve KKTC ve KC'ye bırakıldığı oranda da bir ihtimal olarak kalacaktır, ta ki bu güçler arasında önemli bir güç dengesi değişikliği ortaya çıksın. Geçmiş geleceğin aynasıdır.

Bu arada bizzat 1960 anlaşmasının da sömürgelerin özgürlüğü ilkesine ters bir anlaşma olduğunu, yani bizzat KC'nin temelini enternasyonal hukuka ters oluşturulduğunu hatırlatmakta fayda vardır.

Demek ki enternasyonal hukuk ve enternasyonal diplomasi bugünün dünyasında sadece ve sadece büyük güçlerin Kıbrıs'tan istediklerini elde etmelerinin bir aracı olarak görev görmektedir, işlerine uygun olduğunda uygulanmakta, işlerine uygun olduğunda birazcık çarpıtılarak uygulanmakta, işlerine geldiğinde de ayaklar altına alınmaktadır. Bu alanda önemli olan faktör Kıbrıs'ta emperyalizmin varlığını korumaktır. ABD-

İngiltere ittifakının çıkarlarını zedelemekten korumak. Burada okuyucuya şu basit olguyu da hatırlatalım. Türkiye sınırına yakın olan Yunan adalarının silahlandırılması enternasyonal hukuka terstir. Enternasyonal anlaşmalar bunu yasaklar. Gel gelelim herkesin bilgisi dahilinde (ama gizlice?) bu adalar silahlandırılmıştır. TC buna göz yummuştur. Şimdi ara sıra lafını etse de daha hala göz yummaktadır. Niye? Amerika öyle istiyor da ondan!

Demek ki enternasyonal arenada enternasyonal hukukun uygulanması temelinde bir siyaset emperyalistlerin çıkarlarına uyum içinde oldukça bir başarı şansına sahiptir. Gerçekte bu hukuk emperyalistler tarafından ayaklar altına alınan bir haktır. Ve bu olgu üzerinden tüm emperyalistler teşhir edilmelilerdir.

II- KIBRIS VE DEVLET HUKUĞUNUN BAZI SORUNLARI

KC Hükümeti KC kanunlarını ısrarla savunup uyguluyor. Seçimler tüm Kıbrıs çapında yapılıyor. Kıbrıslı Türk vekillerin yerleri boş tutuluyor. Tüm Kıbrıslı Türkler KC vatandaşı olarak ele alınıp Güneye geçenler KC'deki tüm haklardan yararlanılıyor. Bu onlara yüklü bir miktarda paraya ve dahası Güneyde TC ve KKTC ajanlarının cirit atmasına neden olmasına rağmen böyle yapılıyor. Gel gelelim kanunlara ters düşerek ordu oluşturulmuş durumda. Ordunun başında Yunanlı generaller var. Yunanistanla savunma anlaşması imzalanmış durumda. 1960 anlaşmaları uyarınca iki toplumun temsilcilerinin ele alması gereken pek çok sorun Kıbrıslı Türk temsilciler olmadan karara bağlanmış durumda. Tabii ki buna bugünün somut şartlarının neden olduğu ilan ediliyor.

Bunların anlamı KC hükümetinin Kıbrıs'ta 1960 düzeninin yeniden oluşturulmasını talep etmesi olmalıdır. Ama böyle bir talep duyulmuyor. KC'nin Federal bir yapıda yeniden inşası öngörülüyor.

Denktaş, yani KKTC ve TC de zorda kaldıklarında 1960'daki haklardan bahsediyor. Ama onlar da 1960 KC'ine dönmekten değil, KC'nin konfederal bir yapıda yeniden oluşturulmasından bahsediyorlar. KC kuruluşunda işlerine gelen kanunların korunmasını, diğerlerinin çöpe atılmasını istiyorlar. Yani 1960 KC'sini en tutarı savunan KC hükümetinden tutunuz, TC ve KKTC'ye kadar herkes 1960 KC'sini resmen ortadan kaldıracak federal/konfederal planlarla faaliyet yürütüyorlar. Tüm kanunlar kanunsuzluk üstüne inşa edilmiş durumda.

Bu olgu KKTC açısından fazlasıyla bariz durumda. KKTC enternasyonal arenada kabul görmeyen bir devlet. Dolayısı ile KKTC kanunları enternasyonal alanda, iyi kötü bir devlet kanunları olarak bile geçerliliğe sahip değil.

Dahası bu kanunlara uymayı kabullenmek KC ve enternasyonal hukuk açısından vatana ihanet suçuna denk düşmektedir. KKTC'nin bizzat kendi kanunları KC anayasasının reddi üzerinde yükseldiği için kendi içinde de kanunsuz bir durumdadır. Kanunlara ters düşerek ordu oluşturulmuş durumda. Ordunun başında Türkiyeli generaller var. Türkiyeyle savunma anlaşması imzalanmış durumda. KC bölünüp bir parçasının tek tarafı olarak bağımsızlığı ilan edilmiş durumda. Vs.

Yani Kıbrıs'ta kanun demek kanunsuzluğun kabülü demektir. Hem kuzeyde hemde güneyde durum budur.

Yani birisi ortaya çıkıp biz hem kuzeyde hem de güneyde mevcut kanun düzenini yerle bir edip yerine yeni bir kanun düzeni kuracağız dese, bunu diyen kişilere ancak ve ancak yüzü kızarmayan kanun adamları dönüp de siz kanunlara ters iş yapıyorsunuz diyebilirler. Veya 1960'a dönüşünde ısrarlı olan kanun adamları bunu diyebilirler.

Gel gelelim böyle bir taleple ortaya

çıkarsanız hem kuzeyde hem de güneyde hemencecik kanun savunucuları karşınıza çıkarlar. Vatan var, devlet var, kanun var! Ve emperyalizmin enternasyonal kurumları ve de devletleri zevkle seyretmeye devam ederler! Kanun var kanun. Millet ve de devlet var!

III- KUZEY KIBRIS'TA KANUN

1. Afrika yazarlarının hapsi ve UHH; Kuzey Kıbrıs'ta siyaset yapmak isteyen herkes için iki yol var. Bunlardan birincisi, KKTC kanunlarının hem enternasyonal hukuk açısından, hem de devlet hukuku açısından geçersiz olduğunu ilan etmek, dolayısı ile de bu devlete karşı bir kurtuluş savaşını başlatmak. Diğer ise, tüm devrimcilerin mevcut burjuva devletlerin siyasi ve kanun yapılarını kabullenmeleri gibi KKTC'yi kabullenmek ve bu kabullenme çerçevesinde o devlete karşı, onun işçilere ve yurtseverlere karşı faaliyetlerine karşı faaliyetler örgütlemek. Herşey yerinde ve zamanında bir anlam taşır prensibinden hareket etmek.

Kuzey Kıbrıs'ta bu yöntemlerden birincisi üzerinden hareket eden bir örgüt yoktur. Afrika KKTC'nin kanunsuzluğu üzerine konuşsa bile, eli mahkum o kanunlar çerçevesinde bir yığın mahkumiyetle karşılaşmaktadır. Bunlara karşı da istese de istemese de mevcut yapıdaki hukuki haklarını aramaktadır. Askeri mahkemeye itirazdan tutunuz, son mahkumiyet nedeniyle yüksek mahkemeye itiraza kadar.

Bu durumdan hareketle UHH Afrika yazarlarını provoke edip daha üst mahkemelerde haklarını aramaktan vaz geçirmek istemektedir. Ve tabii ki KKTC'nin Kendi hukuğuyla ve bağımsız mahkemeleri ile mevcut olan bir demokratik hukuk devleti olduğunu ispatlamak istemektedir. Gel gelelim KKTC'nin kendi iç kanunları ile var olan bir hukuk devleti olması sorununun cevabı Afrika yazarlarının mahkemelerde sürdürülmesi, cezalandırılması ve onların bu mahkeme kararlarına uymak zorunda olması ve de daha üst mahkemelere baş vurması ile ispatlanabilecek bir olgu değildir. KKTC'nin demokratik bir hukuk devleti olarak ispatlanması (Yeltsin'in Rusyasının bir demokratik hukuk devleti olarak ispatlanması gibi) KKTC ve de TC'nin boyunu aşar.

Çünkü sorun enternasyonal bir sorundur. KKTC'nin iç hukukunda mevcut sömürge kanunlarını dışlasak, dünyanın gördüğü en demokratik devlet olarak Stalin anayasasına dayanan Sovyet hukukunu alıp KKTC'ye yamasak yine de bugünkü şartlarda KKTC demokratik bir hukuk devleti olamayacaktır. Bunun mümkün olmasının iki yolu vardır. Birincisi Yeltsin'in Rusyası gibi enternasyonal arenada, yani mevcut emperyalistler dünyasında demokratik hukuk devleti olarak kabullenilmek-yanı Yeltsin'in Rusyası demokratik bir hukuk devleti miydi?. İkinci ise emperyalist dünya zincirinden kopmaktır. Bu ikincisi KSG önerisidir, UHH değil.

UHH hem dünya emperyalist zincirinin bir parçası olmak istiyor hem de KKTC'nin demokratik bir hukuk devleti olduğunun kabulünü istiyor. İyi ama istekle işler bitseydi ne iyi olurdu. Hem UHH'nin istekleri olurdu hem de bizim isteklerimiz.

Gül gibi geçirir giderdik. KKTC'nin mevcut şartlarında onun demokratik bir hukuk devleti olduğunun iç hukuk tedbirleri ile ispatlanması imkansızla iştir. Bu iş enternasyonal arenada halledilebilir. Emperyalist dünyanın parçası olmaya devam edip bu şartlarda demokratik hukuk devleti olmak isteyenler enternasyonal konumlarını açıklığı kavuşturmak zorundalar. Yoksa bugünkü gibi "korsan devlet" statüsünden kurtulamazlar. Ve TC'nin de KKTC için korsan devlet statüsüne düşmesini beklemesinler. Bugüne kadar TC böyle bir aptallık yapmadı. Bundan sonra da yapmaz. KKTC'yi tanıır ama, yumurta kapağı dayandırı tanımaz, enternasyonal arenada tanımaz. Tanıyamaz. Bunuda herkesten iyi Denktaş ve UHH bilir.

KKTC ile ilişkisinde TC biz sizi tanıyoruz diyor. Dünya ile ilişkilerine sıra geldiğinde TC KKTC'yi tanımıyoruz diyor. Eh bizim TC'den neyiz eksik? Anamızın yaptığını yapmayacaktık da ne yapacaktık? Lafını olur? Anamızın izindeyiz evvel allah!

KKTC'de siyaset yapanlar KKTC yasalarına uymak zorunda oldukları gibi, bu yasaların son Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden beri gericileştirilmesi, kanunların uygulamada kafa üstü durdurulması, yani uygulanmaması, kanunsuz işler yapılması gibi konularda toplumsal direnişi örgütlemek demokratik görevimizdir- demokratik ve hukuk devletini savunduğu oranda UHH bile bize bu konuda laf edemeyecektir.

Tabii UHH kanunların demokratikleşme yönünde ilerlemesi yerine gericileşme yönünde ilerlemesini savunuyor, radyo televizyonda eşitliğe ters, siyasi serbestliğe ters işleri destekliyorlar, TC ordusunun kantinlerinde illegal askeri güç örgütüyorlar ama olsun, demokratik hukuk devleti diyorlar ya, o da yeter-hay allah, o illegal askeri gücün yeri nedir demokratik hukuk devletinde be gardaşlar? Ne yapacaksınız onlarla?

III- KIBRIS VE BURJUVA SİYASETİN SORUNLARI

Kıbrıs'ta burjuva siyasetin en büyük sorunu olarak komünizmin zaferinin önlenmesi konusunda mevcut şartlar aşırı derecede uygun şartlardır. Milli dini ayrılıklar, bölünmeler, katliamlar. 'Anavatanların' orduları, faşistleri, ve emperyalistlerin iç işlere karışma hakkı ve de üstelik herkesin de onların karışmasını teşviki. Buna dünya çapında komünizmin yenilgiside eklendiğinde, burjuvazinin zafer naralarını Kıbrısın derinliklerinden duymak mümkün. Ortak düşmanın hareket alanı yok edilmiştir!

Bu da onlara bir bela üretmiştir. Kendi aralarında düşmanlıklar için zemin olgunlaşmıştır. Birbirlerini yiyorlar ve de yiyecekler. Kendi aralarındaki sorunları barışçıl bir temelde halletmelerinin imkanı sıfırlanmıştır. Bu da sorunların çözümünü o yok ettikleri komünizmin sırtına yüklemektedir. Yok edilen komünizmden başka bir alternatif yoktur!

Enternasyonal ve devlet hukuku açısından tamamen hukuk dışı bir konumda olan Kıbrıs burjuvaları, ve onlar üzerinden Kıbrıs'taki isteklerini elde eden yabancı güçlerin mevcut sorunları hukuki düzen çerçevesinde halletmelerinin imkanı yoktur. Atılmasını istedikleri her adım hukuk dışıdır. Yani sorunun kuralına bağlanması görüntüden ibarettir. Sorunun bu burjuvalar arası çözümünde esas alınabilecek tek dayanak güç dengesidir.

IV- KIBRIS VE KOMÜNİST SİYASETİN SORUNLARI

Bu sorunlar genel olarak komünizmin yenilgisi yanında Kıbrıs'ın özel durumundan kaynaklanan sorunlardır!

İşgal altındaki bir ülkede kurtuluş savaşının başlatılması gerekir! İyi ama Kıbrıs'ta yönetimler katliamcı burjuvaların elinde, milli düşmanlıklar sürekli körükleniyor, burjuva-emperyalist anavatanlara dayanma fikri yaygın, kime dayanarak kurtuluş savaşı başlatılacak? Birincil görev ülke içinde milli düşmanlıkları yenilgiye uğratmak olmalı. Burjuva emperyalist anavatanlara dayanma siyasetini yenilgiye ugratmak olmalı. Burjuva şövenizmi yenilmeden ülkede birliği sağlamak imkansızla iştir!

Ülkede şövenizmin yaygınlığı, ülkenin ve nüfusun küçüklüğü, komünizmin zayıflığı, tüm bunlar taktiklerin çok dolambaçlı olmasını, çalışmanın uzun nefesli, sabırla ve hassaslıkla yürütülmesini empoze etmektedir. Ve bu yapılmaktadır. Yapılacaktır.

• DEVAMI SAYFA 3'TE

KOMÜNİST ENTERNASYONAL 6. DÜNYA KONGRESİ TEZLER VE KARARLARI
Enternasyonal Basın Yazışmaları, 28 Kasım 1928, Cilt 8, No. 84, Özel Sayı, İngilizce Baskı.

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVLERİ

Geçen aydan devam

(b) Yenilgi siyaseti, yani, bu savaşa yerli emperyalist hükümetin yenilmesi için çalışmak.

(c) Gerçek enternasyonalizm, yani, “enternasyonal” laflarıyla ve biçimsel “anlaşmalarla değil, kendi ülkesinin burjuvazinin devrilmesi için savaştan ülkelerin proletaryasının yürüttüğü devrimci yenilgi çalışması.

(d) Proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin kurulması hedefi için emperyalist devletler arasındaki savaşı burjuvaziye karşı proletaryanın iç savaşına dönüştürmek. Bu dönüşüm, cephe gerisinde devrimci kitle eylemiyle ve cephe kardeşlik yaratma yoluyla başarılabılır.

(e) Savaşa katılan en önemli ülkelerde burjuvazi *devrilmeden ve proletarya* iktidarı ele geçirmeden emperyalist bir savaştan “demokratik” ve “haklı” bir barış elde edilemez. Bu nedenle, emperyalist savaşta -barış, merkezi slogan olamaz. Merkezi slogan “proletarya devrimi” olmalıdır. Bütün barış masallarına karşı mücadele etmek Komünistlerin önemli görevidir; çünkü savaşın belli bir anında, burjuvazi emperyalist savaşın iç savaşa dönüşmesini engellemek için çok güçlü bir ideolojik silah olarak bundan faydalanabilir.

Komünistler kendilerini, sadece bu programın propagandasını yapmakla sınırlamamalı, tabandan itibaren birleşik cephe taktiklerini uygulayarak işçi kitlelerini bu programın gerçekleşmesi için mücadeleye sokmalıdır.

19. “Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek”, özünde *devrimci kitle eylemi*’dir. Komünistler devrimci kitle eyleminin geliştirilmesine zarar veren, savaşa sözde mücadele “araçları”nı kararlılıkla reddederler. Sonuç olarak, devrimci kitle eylemleriyle hiç bir ilişkisi olmayan veya onun gelişmesini olumsuz yönde etkileyen bireysel eylemleri kabul etmezler. Komünistler, küçük-burjuva unsurlarını işçi hareketine soktuğu “savaşa karşı” reçetelerin propagandasına karşı mücadele eder. “Silah kuşanma”, “tetik

çekmeme” vb. gibi reçeteler bugün kitleler arasında hala geniş bir şekilde yayılıyor ve bir çok işçi ciddi olarak onların yararına inanıyor. Gerçekte bu reçeteler anlamsız ve zararlıdır. Savaşa karşı mücadelenin tek ve ani bir hareket olmadığı ve burjuvazinin silahla devrilmesi için işçilerin ve yoksul köylülerin cephe ve cephe gerisinde yapacakları devrimci kitle eyleminin, bütün diğer yolların buna tabi olarak, savaşa mücadelede tek doğru yol olduğunu Komünistler anlatmalıdır. Kitle eylemini engellemekten başka bir şey yapmayan bireysel eylemin yukarıda bahsedilen reçeteleriyle mücadele edilirken, diğer yandan Komünistler, emperyalist savaşa karşı mücadelede işçilerin devrimci kahramanlık ruhunu canlandırmalıdır.

20. **Savaşa karşı genel grev sorununda** Komünistlerin tavrı, aynı bakış açısından, yani emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi, tayin edilmiştir. Daha 1907’de, Herve’ye karşı muhalefette Lenin, somut durum dikkate alınmadan uygulanmış ve proletaryanın genel sınıf mücadelesinden koparılmış “her derde deva” bir slogan olarak Genel Grev’i **reddetti**. Drinya savaşının tecrübeleri temelinde 1922 yılında, Lenin durumunu daha açık bir şekilde formüle etti. Hague Barış Kongresi delegelerine talimatlarında şöyle diyordu:

“Savaşa genel grevle ‘cevap verme’, savaşa ‘devrimle’ cevap verme gibi, kelimenin açık anlamıyla imkansızdır”.

Bu sözler bugün için de geçerlidir. Ancak Komünistler, savaşa karşı gerçek mücadeleyi zedeleyen “savaşa karşı genel grevle cevap verme” sloganını reddederken ve işçileri böyle hayallere kapılmaları karşı uyarırken, savaşa karşı genel grev silahını hiç bir şekilde terketmezler ve bu doğrultuda herhangi bir teklifi oportünist bir sapma olarak şiddetle mahkum ederler. Diğer devrimci kitle eylemleri (gösteriler, harp malzemesi sanayinde grevler, nakliye grevleri, vb.) yanısıra, kitlesel grev hareketinin en üst biçimi olarak genel grev son derece önemli bir silahtır. Emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesinde, silahlı ayaklanmaya bir geçiş aşamasını oluşturur. Ancak bu dönüşüm sadece partinin isteğine bağlı değildir. Devrimci bir durumun varlığını,

proletaryanın kitle eylemi için hazırlığını vb. gerektirir. Bu şartlar savaşın hemen başlangıcında bir kural olarak mevcut değildir. Savaş içinde gelişirler. Fakat savaş içinde bile, genel grev kendiliğinden ortaya çıkmaz. Gösteriler, kısmi grevler, vb. gibi devrimci kitle eyleminin yükselen dalgasında doğar. Komünistlerin yapması gereken ve çok büyük fedakarlıkları gerektiren sürekli bir hazırlığın sonucudur. Savaş içinde bir genel grev şüphesiz barış günlerinden daha hızlı devrimci sonuçlara yol açar. Fakat savaşta genel grev hazırlamak ve örgütlemek barış günlerinden her zaman daha zordur. Aksine savaş günlerinde burjuvazi onu engellemek için kararlı karşı tedbirler alacaktır. Burjuvazi, grevci işçileri kendi bayrağı altına çağırır, fabrikaları askerileştirir vb. Bu nedenle komünistler savaş günlerinde kendilerini soyut bir genel grev propagandası ile sınırlayamazlar. Barış günlerinde olduğu gibi fabrikalarda ve sendikalarda bugünkü devrimci çalışmayı devam ettirmelidirler. İşçilerin ekonomik taleplerinin önde gelen savunucusu olmalı ve bu talepleri savaşa karşı propaganda ile birleştirmelidir, devrimci fabrika konseyleri örgütlemeli, sendika teşkilatının yöntemini ele geçirmeli, bu örgütlerde sosyal-yurtseverleri tecrit etmelidirler. Bu örgütler sosyal-yurtseverler tarafından ele geçirildiği zaman, komünistler reformist yönetime paralel olarak yeni bir yönetim seçmeli ve reformistlerin niyetlerine rağmen, kısmi grevler, vb. örgütlemeli, önderlik etmeli ve yaygınlaştırmalıdır. Genel grev soyut bir düşünce olmamalı, genel pratik faaliyetimizin bir hedefi ve sonucu olmalıdır. Bu duruma gelmek için, proletarya bir genel grev anında, eğer şartlar uygunsa, grevi silahlı ayaklanmaya dönüştürme hedefine hazırlıklı olmalıdır.

21. Bazı “radikal” pasifistler ve “sol” sosyal-demokratlar tarafından ileri sürülen **askeri hizmeti reddetmek** (savaşı boykot) sloganıyla ilgili olarak Komünistlerin tutumu, emperyalist savaşı iç savaşa çevirme bakış açısıyla aynı tavrı alır. Komünistler bu sloganla aşağıdaki nedenlerle mücadele ederler.

(a) Emperyalist savaşın, askeri hizmeti reddetme çağrısıyla, askeri hizmetle yükümlü olanların seferberlik çağrısına red cevabı

vermelerini istemekle yokedebileceği düşüncesi, “savaşa genel grevle cevap verme” düşüncesi gibi hayal mahsulüdür. Bu düşünce için yapılan propaganda, sadece savaşa karşı gerçek devrimci mücadelenin zayıflamasına hizmet eder.

(b) “Kitle boykotu” kısmen başarılı olsa bile, en kararlı ve sınıf bilincine sahip işçilerin ordu dışında kalmaları sonucunu doğurur. Savaşa karşı mücadelede en hayati görevlerden biri olan ordu içinde sistemli devrimci çalışma bu durumda imkansız olacaktır.

Bu bakımdan Lenin, 1922’de dünya savaşının tecrübelerine dayanarak, “savaşı boykot aptalca bir önermedir. Komünistler bütün gerici savaşlara katılmalıdırlar” derken tamamen haklıydı.

Savaşa mücadelenin bir aracı olarak boykota (askeri hizmetin reddedilmesi) karşı komünistlerin tavrı ile ilgili olarak Lenin’in talimatları, komünistlerin işçi kitlelerini burjuva ordusuna katılmaları için zorlamaları anlamına gelmez. Bunun anlamı komünistlerin, boykot sloganının zararları ve hayalleri ile şiddetle mücadele ederken, burjuva ordusunda devrimci çalışma ve örgütleme için, proletaryanın silâhlanması ve emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi için ajitasyon yapmaları gerektiğidir.

Bu nedenle burjuva ordusuna katılma veya askeri hizmetin reddedilmesi (boykot) sorunu ortaya çıkınca, komünistler, işçilere ve yoksul köylülere askeri hizmeti reddetme sloganını reddetmelerini silah öğrenme fırsatından yararlanmalarını, orduda devrimci çalışma yürütmelerini ve uygun zamanda silâhlarını burjuvaziye çevirmelerini önerirler.

Savaş patlak verdiğinde askeri hizmetin reddedilmesi lehine büyük bir kitle hareketinin yükseldiği durumda Komünistler devrimci bir karakter vermek amacıyla bu harekete katılmalıdırlar. Emperyalist savaşa karşı devrimci kitle eylemi doğrultusunda somut talepler ve eylem sloganları ileri sürmeli ve kitleleri devrimciileştirmek için hareketten mümkün olduğu kadar yararlanmalıdırlar. Fakat bu durumda bile Komünistler boykot ve pasifist boykot sloganı ile mücadele etmelidirler. Savaşa mücadelenin bir aracı olarak askeri hizmetin reddedilmesinin yetersizliği üzerinde açık sözlerle konuşmalı ve emperyalist savaşa mücadelede tek doğru yolun onu iç savaşa çevirmek olduğunu kitlelere kavratmalıdırlar. Burjuva ordusu içinde devrimci çalışmanın yapılmasının gereğini zorlayan sürekli propaganda yürütülmelidir.

Eğer genel durum uygunsa, Komünistler böyle kitle hareketlerinden, gerilla güçlerinin teşkil edilmesi ve iç savaşın derhal geliştirilmesi için faydalanmalıdırlar. Buna özellikle güçlü milli-devrimci hareketlerin bulunduğu ülkelerde başvurulmalıdır. Böyle ülkelerde Komünistler, savaşın ilanı üzerine, özellikle Sovyetler Birliği’ne karşı veya savaş sürecinde, durum uygunsa emperyalizme karşı milli-devrimci ayaklanma ve milli devrimci gerilla güçlerinin derhal teşkil edilmesi sloganını ileri sürmektedirler.

22. Mecburi askerlik hizmetinin bulunmadığı ülkelerde, savaşın başlangıcında hükümet, geniş bir gönüllü askere alma kampanyası açar ve gerekli görürse mecburi askerlik hizmeti uygular. Bu ülkelerde de Komünist Partileri, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme hedefini kendilerine tespit etmelidirler. Fakat bu hedefe varma sürecinde Komünistler burjuvazinin gönüllü askere alma kampanyasına v mecburi askere alma çabalarına karşı da mücadele etmelidirler.

SÜRECEK

KIBRIS’TA Kİ SON GELİŞMELER ÜZERİNE

Ülkenin bölünmüşlüğü, bizim dışımızda, ülkede siyasetin bölünmüşlüğüne dayatmaktadır. Buna gözümüzü kapayamayız. Ülkedeki devlet ve de devletçiklerin konumları onların kanunlarına uymayı zorlamaktadır. Bunları red edemeyiz. Verilen şartlarda kitleleri savunmak, onları örgütlemek, onların haklarını savunmak ve geliştirmek için çabalamak zorundayız. Bu çabanın KKTC açısından pek çok sorunları vardır. Bunların bilincinde olarak hareket etmek zorundayız. Ama devleti tanıımıyorum deyip de kitlelerin siyasi bilincinin geliştirilmesine de kitlelerin örgütlenmesinin imkanlarını ele almamak onları örgütsüz ve desavunmasız bırakmakla bir yere gidemeyiz. Biz burjuvazinin kendisinin ayaklar altına aldığı hukuğuna tapanlardan değiliz. Şartlarımızı iyi değerlendirip o şartlarda tüm imkan ve zorlamalar altında kitleleri birleşik cephe hükümeti fikrine taşımalıyız. Ve detaylıca yazacağız!

V- BURJUVA-EMPERYALİST ÇÖZÜM TÜRLERİ VE KOMÜNİST SİYASETİN SORUNLARI

Bizlerin burjuva emperyalist çözüm türlerinin imkansızlığından hareket etmemiz son 29 ve daha fazla yılın ve detabii ki dünyada işçilerin ve ezilen

milletlerin tecrübelerinin bir değerlendirmesi üzerinde yükselmektedir. Ve tekrarlıyoruz. Milletler sorununun çözümü burjuvazi için imkansızdır. Bu sorunu işçiler ve komünizm çözebilir.

Bu doğru tespitin doğruluğunu az biraz sosyalimi kavramış, sınıf mücadelesi teorisini kavramış, emperyalizmi kavramış hiç kimse red edememektedir. Daha doğrusu red ederken red edememektedirler.

Burada bizim açımızdan sorun bu doğru tespitin gerçekleştirilmesi için gerekli olan güç sorunudur. Şu da açıkça görülüyor ki güçlü düşmanlar karşısında Kıbrıs sorununu çözmek zorunda olan güçler aşırı güçsüz kalmaktadırlar. O zaman da burjuva emperyalist çözüm türleri kendilerini alternatif olmayan bir alternatif olarak dayatmaktadır. Bu tespit ve bu tespitin oluşturduğu anlayış o kadar yaygındır ki, bizim saflarımızda bile o yöne bilinçli bilinçsiz kayılabilmektedir. Onlar da, yani burjuvalar da çözmezse fillerin ayakları altında çimen gibi ezileceğiz!

Bu doğru bir tespittir. Burjuvalar kendi aralarında bir çözüm bulmak yerine birbirlerini yemeye başlarsa devreye girecek güçlerin bizi ve ülkedeki tüm güçleri silip süpürecek durumda oldukları gayet

kolaylıkla tespit edilebilecek bir olgudur. İyi ama hem toplumda hem de tabiatta değişmeyen hiçbir şey yoktur. Bu durum nasıl olacak da bir değişikliğe uğratılacaktır? Bunun tek yolu olguları olduğu gibi görmek ve göstermekten geçer. Olguların ise bugün olduğu gibi olacağını iddia etmek diyalektiğin ruhuna ters bir burjuva ön yargıdır. Bu güç dengesi değişecektir ve onun işçiler lehine değişmesi için, yani Kıbrıs sorununu çözmek için anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti propagandası ve onun güçlerinin bugünden örgütlenmesi, burjuvazinin milli düşmanlık ve emperyalizm uşaklığının bugünden teşhiri gereklidir. Güçlerimizin hazırlanması gereklidir.

Burjuva saflarda savaş karşıtı güçleri savaş taraftarı güçlere karşı savunmaktan, az biraz ilerici güçleri gerici güçlere karşı savunmaktan, halkımız için mevcut şartlarda mümkün olanın en iyisini savunmaktan geri durmadık. Durmayız da. Somut güçler dengesi şartlarında elde edilebilecek olanın en iyisini elde etmek için çalışmaktan da geri durmayız. Ama tüm bunlar tek kurtuluş yolumuz olan anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti yolunu açmak için yapılan işlerdir. Ona hizmet etmeyen hiçbir çalışma halkımıza hizmet etmemektedir!

Göç Eden Bir Gencin Gözüyle Avrupa

Sertan

Son yıllarda Kıbrıs'ta büyük bir kesim Avrupa Birliğine girmek için destek veriyor. Fakat Avrupa'daki işçilerin durumlarını, yaşadığı koşulları incelersek Avrupa'da da yaşamın bir kurtuluş olmadığını farkına varırsın.

Birbuçuk yıldır İngiltere'de yaşıyorum. Kıbrıs'ta bir üniversitede eğitimimi yarım bırakmak zorunda kaldım. İngiltere'ye gelmeden önce sosyalist bir çevre içinde olmama rağmen zaman zaman ülkedeki ekonomik ve siyasi nedenlerden dolayı sıkıntıya düştüm ve göç ettim.

Bu ülkeye geldiğimden haftada 84 saat çalışıyordum. Burası bir 'Fish n Chips' yeri idi. Burada 1 yıl çalıştım. Çok ağır koşullar altında çalışmanın yanında birçok psikolojik sıkıntılar yaşadım. Sabah saat 10'da işe başlayıp gece saat 12'de işi bitiriyordum. 6 yada 7 saat uyku uyuysaydım çok şanslıydım. Dünyadan kopuk bir halde yaşamaya başladım. Yatağa yattığımda belim sızlıyordu. 1 Yıl içerisinde yorgunluktan aşırı kilo kaybına uğradım ve proteinle sütü karıştırarak içmeye başladım.

Birçok kez yemeğe oturduğumda 'ne kadar çok yemek yiyorsunuz' diye patrondan laflar işitiyordum. Yemek için 15 dakikadan fazla zaman harcarsak patron bize acele etmemizi söylüyordu. Patrona 'bugün yorulduğum' desem suratını asıyordu. Bir gün hasta oldum. Patrona 'bugün izin ver biraz yatayım ve dinleneyim' dedim. Eve gidip yarım saat uyuduktan sonra patron gelip beni uyandırdı ve bana 'lohusa kadınlar gibi uyuyorsun' diye hakaret ettiğinde dayanamayıp başka bir yerde iş bulmaya karar verdim.

Bir paketleme evinde iş buldum. Güya saatleri azdır diye...

İşyeri, Londra'nın 60 mil uzağındadır ve patron işe gitmek için özel minibüs sevisi ayarladı. Her gün servis aracını yetiştirmek için sabah saat 5'de kalkıyorum. Servis aracını kaçırsam o gün ödenmiyorum çünkü... Bu işyerinde şu anda haftada 180 sterlin alıyorum. Haftada 60 sterlin oda parası veriyorum, 10 sterlin haftada otobüs parası, sigara parası, temel ihtiyaçlar derken elimde biriktirecek pek para kalmıyor. İşe saat 8'de başlıyorum ve saat 6'da bitiriyorum. Her gün iki buçuk saat yolculuk yapıyorum.

Gece hayatım yok, kumarım yok yine de para artıramıyorum. Hasta olsam ve işe gitmesem ödenmiyorum. Paketleme evinde biraz yavaş çalışsak usta bize 'niye yavaş çalışıyorsun' der.

Çalıştığım paketleme evi büyük bir İngiliz şirkettir. Üretimi yurt dışında yapılan mallar paketleme evine geliyor ve paketlenerek satış mağazalarının depolarına gönderiliyor. Şirkette bizim yaptığımız işlerde İngiliz işçiler çalışmıyor. İngiliz işçiler muhasebe ve stok bölümünde çalışıyor. Öğrendiğime göre bundan 8 yıl önce bu şirket 'battım' deyip işçileri kapı dışarı etti. Sonra da bir acente ile anlaşma yaparak işçi kiralamaya başladı.

Acente nedir dersanız, acente fabrika ve paketleme evlerinde yapılacak işleri kabal toptan alıyor ve bunlara Londra'dan çok düşük ücrete yabancı işçi sağlıyor. Fabrika sahipleri yerine acente işçilerle muhatap oluyor. İşlerde azıcık azalma olsa acente işçi sayısını azaltıyor.

Bu düzen, İngiltere'de son yıllarda çok gelişti ve birçok fabrika, üretimini yurtdışında yaparak paketlemeleri de burada acenteler aracılığı ile yapıyor.

Bu yıl İngiltere'de bir üniversitede bilgisayar bölümünden mezun olan biri ile tanıştım. Sohbet sırasında bana 'mezun oldum ama şu anda devlete 15 bin sterlin borcum var' dedi. Daha sonra tecrübesi olmadığı için iş bulamadığını, bulacağı işin de çok düşük maaşla olabileceğini anlattı.

Sonunda farkettim ki nerede olursak olalım, ister Kıbrıs'ta ister Avrupada işçiler ve üniversite mezunları aynı sorunlarla karşılaşılıyorlar.

Modern kölelik!...

Avrupa'da kendimi kurtaracağımı sanmıştım... Avrupa'ya göç ederek de kurtuluşun olmayacağını fark ettim. Ülkeme geri dönüp işçilerin kurtuluşu için mücadeleye katılacağım.

BİR DE BÖYLE...

Evet vatandaşlar gün görev günü, iş yapma günüdür. Genelde dünya sisteminin özelde ise Kıbrıs'ta bu dünya sisteminin bir parçası, kuyrukucu olan sistemin bize yüklediği görevler vardır. Dünyayı kurtaramayacağımıza göre biz Kıbrıs'taki görevlerimize bakalım. Netice itibarıyla ona çalışır.

Görevlerin ne olduğuna geçmeden devamını sağlamak için çalışmamız gereken sistemi iyice bir tanıyalım önce. ... Sonra herkese düşen görevleri belirleriz.

Adı... vallahi herkese göre değişmektedir. Cebini doldurma yarışında başarılı olanlara göre gelmiş geçmiş sistemlerin en güzeli olan bu sistem için yerine, kişiye göre kullanılmak üzere epey isimler üretilmiştir. Emperyalizm, küreselleşme, demokratik dünya düzeni ...vs, vs, ismin önemi yok. aslolan yaptığıdır dersanız o çok basitçe izah edilebilir. Çalışmadan çalıştırmasını bilerek sepetini doldurma, bir yolunu bulup köşe dönme yapılması gerken işlerin esasını teşkil eder.

Bunun için de herşey mübahtır. Eğer gücüne güvenen, bu sistemde kendine sağlam yer edinenlerden iseniz yaptığımız ve yapacaklarınız için sağlam kılıf da bulmanıza gerek yok. Cumhurbaşkanına hakaret olasılığı var deyip "çatlak sesleri" susturmak yoluna gidebilirsiniz. Kısa olsa da anlattıklarımın sistemi kavradınız

herhalde.

Önemli olan bu sistemde kimlerin hangi görevleri üstleneceğidir. Bütün yollar Roma'ya çıkar misali tüm yapılanlar da, kasıtlı kasıtsız, bilerek bilmeyerek, isteyerek istemeyerek, bu sisteme hizmet ettiği müddetçe işler yolunda demektir.

Görevler o kadar da zor değildir aslında. Tam tersi gayet kolaydır. Zor olan görev, tersi olandır ki bunu bu yazıda yazmayacağım. Bu sistemi değiştirmeyi düşünmek bize düşmedi zaten. Boş verin, gelin biz sistemin devamını nasıl sağlayacağımıza kafa yoralım.

Bir kere herkes açıkca bu sistemi desteklediğini belirtmemeli. Bir kısmı taraf iken diğer bir kısmı da muhalif rolünü üstlenmeli. Bir sistemi değiştirmek için onun yerine başka bir sistem getirmenin şart olduğunu bilenlerin gözlerinin içine baka baka sistemi değiştirmekten bahsedebilirsiniz. Sadece lafta ama. Pratikte bunun tersini yapmak şart. Bakın CTP, TKP ve YBH'ya göreceksiniz, öğreneceksiniz. Şükranlılara muhalefetiz diyerek Türkiye'nin garantörlüğünün devamını talep etmek az mı öğünülecek iştir. Biz halkın emekçinin yanındayız diyerek, halkla emekçiyle çıkarları 180 derece zıt olan ticaret burjuvasının yolunda yürümek her sistem muhalifinin yapabileceği iş değildir. En önemli işlerden birisi de, belki de en zor olanı bu, "saman altından su yürütme" işidir. Halkın yanında olmadığımızı anlamamalarını

Londra Mektubu

Elif Kara

sağlama işi. Hem BMBP'nda, bu memleket bizim, biz yöneteceğiz diyenlerin arasında olmalısın hem de ticaret odası gibi memleketi kimin yönettiği ile ilgilenmeyen, sadece cebini doldurma yarışı yapan bir kuruluşla da birlikte çalışacaksın. Buna karşı çıkanlara da Halil Paşa deyimiyle " marksizimde yeni kavramlara ihtiyaç vardır, bulana kadar çözüm ve AB" dersiniz olur biter.

Gerçekten sistemin devamını sağlamak tahmin edebileceğiniz gibi hiç de zor olmasa. Bireyciliği örgütlülüğün önüne çıkardınız mı tamamdır. Açıkta yapmanıza da gerek yok, var gibi gösterin. İşte en güzel örnek BMBP. 41 tane örgüt birarada!!! Ara bölgeye gidip bazan Annan'a mektup bazan da güvercin uçurursunuz kimse sizin kimin için çalıştığını anlayamaz.

Tüm bunların yanında normal olarak bazan da zor görevler düşer. Vatan, millet, sakarya için yapılması gereken görevler. "Kıbrıslı"ları feda etme görevi.

Egemen olmak zor iş. Gelin böyle zor işlerle uğraşmayalım, biz kolayını seçip örgütlenmeye gidelim. Bu sistem bize göre değil.

Gençliğe Çağrı:

Bizler, CTP Gençlik Kolları, TKP Gençlik Kolları, YBH Gençlik, Kıbrıslı Gençlik Platformu, Kıbrıs Gençlik Hareketi, Ekim Gençlik ve Kıbrıslı Gençlik Grubu olarak, göç, kültür asimilasyonu, ıslızlık, eğitim, apolitikleme, kendine ve topluma yabancılaşma, askerlik, madde bağımlılığı ve benzeri gençlik sorunlarının toplumsal sorunlar dışında tutulmaması gerektiğine, gençler olarak birçoğumuzun çok yönlü yaşamaktan, sosyal aktivitelerden uzak kaldığımız ve bu bağlamda dünyadan izole olma yolunda ilerlediğimiz konusunda hemfikir olmuştuk gençlik örgütlerimiz.

Gençlik sorunlarını her yönüyle irdeleyebilmek ve kalıcı birtakım olumlu ilerlemeler kaydedebilmek için birlikte hareket etmeyi hedef belirledik. Varılan noktada çıkan sonuç, adadaki çözümsüzlüğün çözüm olamayacağı ve gençliğin

önünün açılmasının statükonun derhal denimesi ile gerçekleştirilebileceğidir.

Gelin, hep birlikte "Gençlik bile tepkilerini belirlemekten, mücadele etmekten çekiniyor." söylemlerini ortadan kaldıralım. Ortak hedef çerçevesinde nasıl birleştirebileceğimizi, birlikte en iyi ne iekillerde mücadele edebileceğimizi ve nasıl bir barın arzuladığımızı belirleyelim.

1 Eylül Dünya Barın Gününde, gençlik olarak barına olan özlemimizi ortaya koyalım.

Bizim adımıza kararlar alanlardan, 6 Eylül tarihinde Paris'de gerçekleştirecek üst düzey müzakerelerde egemenlerin çıkarlarını değil, kendi halklarının çıkarlarını deierlendirmelerini ve varlığını hiçbir iekilde gözardı etmemeleri gerektiğini düünüyoruz. Gelin varlığımızı sadece sözle değil, hep birlikte mücadele

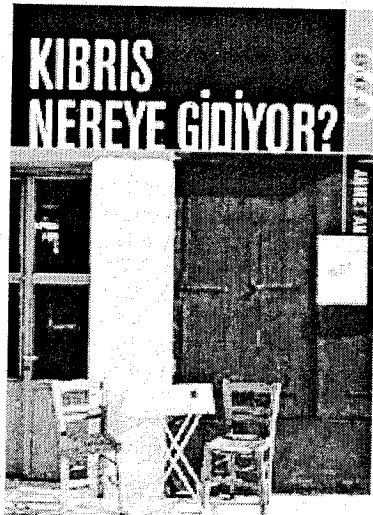
ederek ortaya koyalım. Bu düünceler çerçevesinde bizler, bu süreçte düzenlenecek eylemlerde ortak hareket etmeye karar verdik.

1 Eylül tarihinde Ledra Palace'da düzenlenecek 9 Kıbrıslı Türk ve Rum politik Gençlik örgütünün oluşturdugu iki toplumlu Gençlik Forumunun düzenleyeceği "Barın Festival"inetüm gençleri katılmaya çağırırız.

5 Eylül tarihinde de Bu Memleket Bizim Platformunun düzenleyeceği yürüyüş ve mitingte tüm genç arkadaşları Bu Memleket Bizim Platformunun çizdiği çerçevesi içinde birlikte hareket etmeye çağırırız.

Ve 6 Eylül günü Paris'te başlayacak görüşmelerde geleceğimizi etkileyecek kararların alınacağı gerçeinden yola çıkarak, bir kez daha görüşmecilerin taleplerimizi dikkate almaları için tek ses olarak duygularımızı ve iyi niyetimizi ortaya koymak amacıyla 6 Eylül günü saat 12 Lefkoia Otobüs Terminalinde toplanıp "Gençlik Ses Veriyor" ienlii düzenleyeceğiz. Tüm genç arkadaşları umutlarını ve neçnelerini yanlarına alarak seslerini seslerimizin yanına koymaya çağırıyoruz.

CTP Gençlik Kolları, TKP Gençlik Kolları, YBH Gençlik, Kıbrıslı Gençlik Platformu, Kıbrıs Gençlik Hareketi, Ekim Gençlik, Kıbrıslı Gençlik Grubu

Yazarlarımızdan Ahmet An'ın, birkaç tanesi dışında hepsi de daha önce "Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek"te yayımlanmış bulunan Kıbrıs sorunu ile ilgili 27 araştırma yazısı, İstanbul'daki Everest Yayınları arasında kitap halinde basıldı.

(Haziran 2002, 348s.)

EVET DEDE, "ONLARI KESTİRENLER VAR!"

Derviş A.Kavazoğlu

(Derleyen: Ahmet AN)

Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Türkçe olarak haftada üç defa yayımladığı "Yeni Işık" gazetesinin 20 Ekim 1964 tarihli 127. sayısında ilk bölümü yayımlanan ve üç sayı süren Derviş A.Kavazoğlu (Kıbrıslı) imzalı ve EVET DEDE, "ONLARI KESTİRENLER VAR!" başlıklı yazıyı aşağıda okuyabilirsiniz. Metni arşivinde saklayıp, bize kazandıran İbrahim Aziz'e teşekkür ederiz-A.AN):

GÜLISTANDA

Burası Sofya... Otel "Rila".

Mimarlık sanatının ince zevk ile sadeliği birleştiren modern bir yapı otel "Rila". Yapının dışında, ön kısmın iki yanına, çeşitli renklerde çiçekler dikilmiş. Dekor o kadar güzel ki, önümüze dünyaca meşhur "Acem halıları" gübû çiçekten halılar serilmiş sanki.

"Rila"nın kalın kristal dış kapısı önünde bekliyen arabamıza giriyoruz. Sofyanın 25 kilometre dışında bir dağ oteline gideceğiz. Orada geçireceğiz geceyi.

Arabamız Sofya sokaklarında ilerliyor. Sofyanın yolları, meydanları o kadar temiz, "sarı parke" öylesine düzgün döşenmiş ki, arabamız saray salonlarında ilerliyormuş gibimize geliyor!

Şehirden "Vitoşa" dağına uzanan yol boyu nar içi gibi kırmızı. Altın renginde sarı, on beşindeki sarışın kız yanağı kadar pembe, batan güneş ışıklarının ufukta bıraktığı izler gibi mor, renk cümbüşü içinde çiçekler, güller, güller, güller...

Burası Sofyadır deyiniz siz. İki bin şu kadar yıllık Sofya. Ama ben "gül bahçesidir, gülistandır" diyeceğim.

"Vitoşa" dağı: Dağ eteklerinde kurulmuş konuk evleri. Biz "Kopito"ya iniyoruz. Restoranın camekânından dışarıyı seyrediyoruz: Melânkolik bir son bahar akşamı, gökte pırıl pırıl titreyen yıldızlarla. Sofyanın, yani Gülistan'ın ışıltılı yanın ışıkları, sanki sarmaş dolaş olmuş: Gökteki yıldızlar alçalmış, elektrik ışıkları yükselmiş, dudak-dudağa öpüşüyorlar.

Restoranın sol yan kısmında sarışın bir kızın manikürlü uzunca narin parmakları piyano tuşları üzerinde dolaşıyor. Kolalı yakasına "kelebek tipi" bir boyun bağı takmış esmer, kömür gözlü bir genç, kemanına sarılmış, içaçıcı bir müzik sesi restorandakiler arasında canlılık yaratıyor. Bir İspanyol tangosunun tatlı nağmeleri içimizi okşuyor: "Adios muchachos Companero"...

Ne? ... "Companero" mu dediniz? Evet Companero...

Bu tek İspanyol sözü beni "Vitoşa"dan alıp uzaklara, çok uzaklara götürüyor...

Her tarafı camdan bir saray... Sarışın gençler, altın saçlı kızlar, kara kıvrıkcık saçlı, tiğ gibi Afrikalılar, Negro'lar, sivri uçlu hasır şapkalı Latin Amerikalılar, uçları yukarıya doğru çekik gözleriyle Asyalılar, binlerce genç neşeli şarkılarla otomatik basamaklardan çıkıyor ve büyük bir konferans salonuna giriyor.

Kremlin konferans salonu... Binlerce genç yerlerini almış, Komsomolcu kızlar "FoRum" delegelerine renk renk çiçekler dağıtıyorlar. Yakışıklı bir İspanyol genci, sırası gereğince kürsüye çıkmış, mikrofon başında ateşli ve heyecanlı konuşuyor, haykırıyor:

-Companeros, el imperialismo no pasará! (emperyalizm, dur... geçemezsiniz!) Konferans salonu gürüyor. Bu dört kelimelik cümle binlerce genç tarafından bir koro halinde tekrarlanıyor.

Çeşitli milletlerden binlerce gencin bu gür sesi, konferans salonu duvarlarını aşıyor, muazzam bir orkestradan çıkan senfoni ahengi içinde, Moskovadan dalga dalga yükselerek Yeryüzünün dört bucağına yayılıyor.

"Vitoşa" eteklerindeki Kopitonun yemek salonunda müzik İspanyol tangosu

devam ediyor: "Adios muchachos Companero."

Görülüyor. Boş vakitlerini rahat ve şen geçirebilmek için Bulgaristanlı emekçilere uygun şartlar yaratılmış ve yaratılmaktadır.

Bizden hemen ötede bir masanın etrafına oturmuş, kadınlı erkekli bir grup; kendi aralarında hafif tertip şakalaşılıyor, gülüşüyorlar. Uçları lüle lüle, kıvrılmış uzunca siyah saçları omuz başlarına yayılmış serpilmiş, siyah parlak gözleri etrafa ışık saçan bir kız oturuyor bu gençlerin arasında.

UzaniyoRum gençlerin masasına doğru. Orada burada öğrendiğim kırık dökük bir Rusça ile soruyoRum uzun siyah saçlı kıza.

-Krasivaya dyevuşka, vi gavarite paruski? (Rusça konuşuyor musun güzel kız?)

Kızın dudaklarında tatlı bir tebessüm beliyor, sonra, bir inci dizisi gibi düzgün dişlerini meydana döken bir gülümsemeyle cevap veriyor:

-Ya mala gavaryu pa ruski (Rusçayı az konuşuyoRum ben) Fırsatı bulmuşken hemen soruyoRum:

-Söyler misiniz lütfen, isminiz ne sizin?

-Sonya, diyor. Ben tekrar soruyoRum:

-Ne iş yapıyorsunuz Sonya?

-Dokumacıyım, sonra da gece enstitüsüne devam ediyor, müzik öğreniyorum, müzik dersleri alıyoyum.

-Peki, ama Sonya, diyoRum, gece enstitüsüne devam ettiğinize göre nasıl oluyor da şimdi, yani bu akşam burada bulunuyorsunuz, eğleniyorsunuz. Kız şaşkın şaşkın yüzüne bakıyor ve cevap veriyor:

-Ama azizim, bu akşam Cumartesi akşamı; dersim yok, eğlenmeğe hakkım yok mu? Hem ben dağ gezilerini, müziği, dansı çok seviyoRum. Halk hükümetimiz de bize bu şartları yaratıyor. Niçin faydalanmalıyım? Çalışmak, öğrenmek, yaşamak öğrenmek, diyor Sonya, güzel şeyler değil mi?

Sonyanın bu basit felsefesi karşısında şaşırımdı.

İşçi bir Bulgar kıza, çalışıyor, müzik dersi alıyor, "Çalışmak, öğrenmek, yaşamak, eğlenmek insanın tabii hakları" diyor.

-Evet Sonya, gereken uygun şartlar, devlet ve diğer toplumsal kuRumlar tarafından yaratıldıktan sonra çalışmak, öğrenmek, yaşamak, eğlenmek insanın elde ettiği tabii haklardan olur. Fakat... Sizde olan bu uygun şartlar, her memlekette yoktur. Ben birçok Avrupa memleketlerini gezdim. İnan bana ki, bu şartları oralarda bulamazsın. İşçi kızlar senin gibi çalışamaz, öğrenemez, yaşayamaz, eğlenemez. Aristokratlar yaşar, eğlenir, ama çalışmaz, ama öğrenmez. Haydi Sonya siz eğlenenize devam ediniz, bana müsaade.

Selâmlıyarak ayrılıyoRum gençlerin masasından.

Müzik devam ediyor. Ama ben artık müzikten bir şey anlamıyoRum. Kafamda Sonyanın sözleri, Sonyanın felsefesi. Kız bugünden, yarından amin, haklı olarak öğünüyor. Nasıl öğünmesin ki... Çalışma hürriyeti, öğrenme hürriyeti, eğlenme hürriyeti var Sonya'nın. İstidadı varsa eğer, bu işçi Bulgar kızının, bir Bethoven olma fırsatına mâliktir.

"Bana bütün bu şartları, bu hürriyetleri Bulgaristan halk hükümeti yarattı" diyor Sonya.

Bizde, benim yurtdında, Kıbrımda da lüleli siyah saçlı, kara gözlü Ayşeler, Mariyalar vardır. Bizimkiler de çalışmak, öğrenmek, yaşamak, eğlenmek istiyorlar tabii...

Emperyalizm, melun emperyalistler bırakmıyorlar ki... Bizimkiler şimdi dağ başlarında "kestirilen" sevgiillerini, kardeşlerini kara toprağa vermenin kederi içinde gözyaşı döküyorlar.

Oysa benim yurdum, Kıbrısım da yaşanması bir ülkedir. Sofya nasıl akşamları

Vitoşa dağlarının altında renk cümbüşü içinde pırıl pırıl, ışıltılı ışıltırsa, bizim Lefkoşa da öyle. Girne dağlarının "boğazından" görmelisiniz siz yaz akşamları Lefkoşayı. Ama şimdi göremezsiniz. Çünkü oralarda "Onları kestirenler var."

Vitoşa dağlarında olduğu gibi "turistik" Kıbrıs dağlarının da mağrur çınar ağaçları altında, daha dün denecek kısa bir zaman öncesine kadar, barış şarkıları, hayat şarkıları sevda şarkıları söylüyor, kaval üflüyordu bizim gençler de. Fakat koca çınar ve çam ağaçlarımız, gençlerimizin şarkıları, tatlı kaval sesleri yerine top ve tüfek sesleri ısıtılıyor şimdi. Evet Kadir Hüseyin dede, doğru düşünmüşsün, oralarda "onları kestirenler var!"

(2)DUR, GAZETECİ BEY!

Bizimkiler hakkında ne kadar da doğru söylemiş, Bulgaryalı Türklerden 67'lik Kadir Hüseyin dede.

İşittiğime göre, geçenlerde, Türkiyeden beş kişilik bir gazeteci grubu gelmiş Bulgaristana.

İşte bu söz konusu gazeteciler grupundan bir bey, yapışmış Bulgaristan Türklerinden 67'lik Kadir Hüseyin dedenin yakasına, ille de kabul ettirecek ihtiyara:

"-Sen biliyor musun baba, diyormuş gazeteci bey, Kıbrıstaki Türk kardeşlerimizi sebepsiz yere kesiyor Rum gâvurları. Kadir Hüseyin dede, 67 yıllık hayatında böylelerini çok görmüş, çok ısıtmış olacak ki, hemen basıvermiş cevabı:

"-Aman, beyim, herhalde onları kestirenler var" demiş. Dedenin böyle bir cevap beklemiyen gazeteci bey sinirlerine hâkim olamamış ve dedeye:

"-Sen Türklüğünü kaybetmişsin ihtiyar" diye çıkmış.

Dur, gazeteci bey, acele etme! Kadir Hüseyin dede Türklüğünü falan kaybetmemiş, sadece şarlatanlıklara, demagojilere kulak asmıyor. Size göre, dedenin bütün kabahatı da böyle olmasında zaten.

Ama rahat bırakınız Bulgaristanlı Kadir dedeyi de geliniz, Kıbrıslı bir Türk olan benimle konuşunuz, beni dinleyiniz gazeteci bey. Bulgaristan Türkleri, siz de dinleyiniz. Sen de dinle Kadir dede.

Önce şunu belirtiyim ki, yüz on bine yakın olan Kıbrıs Türklerinin otuz bini on aydır, evinden ocağından ayrı, alın teri ile yoğurduğu toprağından uzak, doğup büyüdüğü yerine hasret, sinemahanelerde, çadır altında, açık ovalarda göçebe halinde, medeniyete ve insaniyete aykırı bir yaşayış içinde sürükleniyor! Ama neden?

On aydır Kıbrıs Türk toplumunun büyük çoğunluğu işsiz güçsüz, yarı aç, billâç perişan bir yaşayış içinde çalkalanıyor! Ama niçin?

Baskıyla, silâhla, faşist metotlarla, emperyalistlerin ve vaktiyle gerici Menderes çevrelerinin desteğiyle Kıbrıs Türk toplumunun başına geçtikten sonra, halkın kalkınmasını, refahını hiç düşünmeden, bütün çabalarını Kıbrıslı Rum vatandaşlarımızla çekişmeye hasreden, çağdaş dünya görüşünden yoksun Rauf Denktaş grupuna göre, Kıbrıs Türk toplumunun bu günlük felâketinden sorumlu olanlar, yalnız ve yalnız Kıbrıs Rumlarıdır. Fakat bu iddianın asılsız demagojiden başka bir şey olmadığını, Kıbrıs Türklerinin bu günlük feci durumundan esas sorumlu ve suçlu emperyalistlerin ve onlara âlet olan faşist Denktaş grubunun olduğunu burada delillerle göstermeye çalışacağım.

İlk delil olarak Emin Dirvana'nın makalesini ele alacağım. Türkiyede 27 Mayıs hareketinden sonra idareyi ele alan Milli Birlik Komitesi hükümeti tarafından Kıbrıs büyükelçi tayin edilen ve iki yıllık elçiliği devresinde -Denktaşın faşist grubu müstesna- Kıbrıs Türk toplumunun sevgi ve saygısını kazanan sayın Emin Dirvana, 1964 yılının Mayıs ayında "Milliyet" gazetesinde yayınlanan uzun bir makalesinde şöyle yazıyordu:

"...Büyükelçi sıfatıyla Kıbrısta bulunduğum müddetçe hiçbir Kıbrıs Türkünün evi yıkılıp yakılmadı. Rumlar tarafından hiçbir Türke ateş edilmedi; hiçbir kimse Kıbrıstaki Türk haklarını reddetmedi..."

Sayın Emin Dirvana bu gerçekleri ortaya koyduktan sonra, faşist grubun başkanı Rauf Denktaşın içyüzünü açığa vurarak şöyle yazıyor:

"Denktaş, Kıbrıs Türk Cemaat Meclisinin başkanı olarak, Kıbrıs Türklerine ve Türkiye hükümetine karşı taşıdığı sorumluluğu idrak etmeliydi." "Denktaş'ı, faaliyetlerini Türk toplumunun kalkınmasıyla ilgili meseleler üzerine toplaması için aylarca boşuna ikaz etmeye çalıştık. Fakat Denktaş, Kıbrıs Türk toplumunun kalkınmasını düşünmekten fazla, birçok defa da sebepsiz olarak, Kıbrıs Rumlarıyla çekişmeyi tercih ediyordu."

İşittiniz mi gazeteci bey. Rumlarla Türklerin çekişmesine ve çarpışmasına kimlerin sebeb olduğunu? Yoksa size göre sayın Emin Dirvana da Türklüğünü mü kaybetti? Yok, canım. Bu kadarına diliniz varamaz sanırım!

Şimdi, geliniz 30 bin Kıbrıslı Türkün kimler tarafından evinden yurdundan edildiğini, göçebe haline getirildiğini, Denktaşın kendisinden dinleyelim: 22 Mart 1964 akşamı, Ankara radyosunun "Dünyaya açılan pencere" programında yayınlanan mülâkatında Denktaş aynen şöyle demiştir:

"Kıbrısta federal bir idare kurmak istiyoruz. Bunu temin etmek için de, bir kısım Türkü bir yerden diğer bir yere naklederek adanın muayyen yerlerinde halkımızın toplanması gerekir."

"Gâvurlar Kıbrıstaki Türk kardeşlerimizi sebepsiz kesiyor" demagojisiyle Bulgaristan Türkleri arasında misyonerlik yaparak, fesat çıkarmak sevdasına kapılan "gazeteci bey" ıstıyormusunuz ya? Denktaş bu mülâkatıyla 30 bin Türkün Rum katliamından kurtulmak için değil de, kendisinin ve kafadarlarının zoruyla yerlerinden yurtlarından edildiklerini bizzat itiraf ediyor.

Denktaş ve kafadarları, kendi siyasi, ırkçı ihtiraslarını tatmin etmek ve ustaları olan sömürgecilere faydalı hizmetlerde bulunmak için Kıbrıs Türküne yalan söylediler ve "toptan katliam" gibi demagojilerle Türk halkının temiz, milli hislerini sömürerek 30 bin kardeşimizi yerinden, yurdundan, köyünden kaldırarak Kıbrıs Türk toplumunu bu günlük feci duruma sürüklediler!

Denktaş ve kafadarları "milli mücadele" diye halkımızın bir kısmını kandırarak ayağa kaldırdılar; yüzlerce Türkün ve bir o kadar da Rumun ölmesine, birbirlerini öldürmelerine sebeb oldular.

On yıllık Kıbrıs tarihine kısaca bir göz gezdirdiğimizde Denktaşın adına "milli mücadele" dediği şeyin, İngiliz ve Amerikan sömürgecilerine hizmet etmekten başka bir şey olmadığını kolayca anlaşılabılır.

Burada bu tarihten bazı örnekler vermiye çalışacağım.

Yıl 1954. İngiltere parlamentosunda bay Henry Hopkinson "Kıbrısta statükonun asla değişmeyeceğini", yani İngiliz emperyalizminin Kıbrısa asla hürriyet, bağımsızlık tanımayacağını beyan ediyor. İngiltere aynı yıl, Birleşmiş Milletler teşkilatı Genel Kurul toplantısında, "Kıbrıs meselesinin kendi iç meselesi" olduğunu savunuyor.

Aynı yıl, Kıbrıstaki basiretsiz Türk liderlerinin ve Menderes idaresinin "Türk tezi" namı altında savundukları "tez" İngiliz tezinin tıpa tıp aynısıdır. Nasıl ki, Birleşmiş Milletler teşkilatının Genel Kurul toplantısında Demokrat Parti hükümetinin temsilcisi de aynen İngiliz temsilcisi gibi "Kıbrıs meselesinin, Büyük Britanyanın iç işi olduğunu, binaenaleyh Birleşmiş Milletlerin, üye devletlerin iç işlerine karışmağa hakkı olmadığı" tezini savunmuştur.

• DEVAMI SAYFA 7'DE

Gençlik

Gençlik

Gençlik

POLEMİK

"Sol" kararlı; Dünyanın en akıllısı AB'yi dolandıracağız. Paralarını bize nasıl kaptırdıklarını anlamayacaklar bile! Sonra AB'yi beğenmezsek, AB'den çıkmak isteyeceğiz. Bu kadar basit. Olmaz mı? Gülelim bar! Bu AB cennetin altın anahtarını da veriyor mu?

SORU

Türkiye şimdiye kadar kimleri zengin ettiyse, AB'de mutlaka birilerini zengin edecektir! Bakkal Niyazi'nin çırağı zengin olacak değil ya?

ÜNİVERSİTE GÜNLÜĞÜ

Üç ay boyunca nasıl yurt dışında çalıştığımı bir ben bilirim bir de ellerim! Şimdi bu üç aylık çalışmayı dönüp üniversite yönetimine vermem gerek! Altı tane üniversite olan memlekette başka türlü okumak mümkün değil!

DIYALEKTİĞİN BİRİNCİ ÇİZGİSİ HER ŞEY BİRBİRİNE BAĞLIDIR

Geçen sayının devamı

Diyalektiğin birinci çizgisinin açıklanışı, onun çok genel olan niteliğini gösteriyor: bu çizgi, doğada ve toplumda, evrensel olarak doğrulanır.

III. DOĞADA

Metafizik, kaba maddeyi, canlı maddeyi, düşünceyi ayırır; metafizikçiye göre, bunlar, mutlak olarak birbirlerinden yalıtılmış, birbirlerinden bağımsız üç ilkedir.

Ama düşünce, beyinsiz varolur mu? Ve beyin, bedensiz? Fizyoloji (canlı varlığın işlevlerinin bilimi) bilinmiyorsa, psikoloji (düşünen eylemi inceleyen bilim) olanaksızdır ve bu da sıkı sıkıya biyolojiye (genel anlamıyla yaşam bilimi) bağlıdır. Ama yaşamın kendisi kimyasal süreçler bilinmeden anlaşılamaz; kimyaya gelince, o da molekülleri ele aldığında, onların atom yapılarını bulur; oysa atomun incelenmesi fiziğin alanına girer. Eğer şimdi biz, fiziğin incelediği bu öğelerin kökenini bulmak istersek, bize bu öğelerin oluşumunu gösteren yeryüzü bilimlerine kadar gitmemiz gerekmeyecek mi? Ve buradan, yeryüzünün bir parçası bulunduğu güneş sisteminin incelenmesine (astronomiye) kadar uzanmayacak mıyız? Böylece, metafizik, bilimsel ilerlemeyi engellediği halde; diyalektik, bilimsel olarak kurulmuştur. Kuşkusuz, bilimler arasında kendilerine özgü ayrılıklar vardır: kimya, biyoloji, fizyoloji, psikoloji farklı, *özgül* alanları inceler; buna tekrar döneceğiz. Ama bu yüzden, bütün bilimler, evrenin birliğini yansıtan temel bir birlik oluşturmaktan geri durmazlar. Gerçek bir *bütünlük*. İşte diyalektiğin birinci çizgisi bunu anlatır.

Elbette ki, *karşılıklı etkilemenin, karşılıklı koşullandırmanın* ne olduklarını örnekleriyle iyice belirtmek yararlı olacaktır.

Madeni bir yayı ele alalım. Bu yayı, çevreleyen evrenden ayrı olarak değerlendirebilir miyiz? Yay, insanlar tarafından (toplum) topraktan (doğadan) çıkarılmış bir madenden yapıldığına göre, besbelli ki hayır. Ama daha yakından bakalım. Şurada dururken, yayımız, çevreleyen yerçekimi, ısı, oksitlenme, vb. gibi koşullardan bağımsız değildir. Bu koşullar, onun yalnız konumunu değil, yapısını da değiştirebilir (pas). Yaya bir kurşun parçası asalım: bu yay üzerinde oluşturduğu bir kuvvetle, yay gerilir; yayın biçimi belirli bir direnç noktasına kadar değişir; ağırlık yay üzerinde etki yapar,

yay ağırlık üzerinde etki yapar; yay ve ağırlık bir bütün oluştururlar; aralarında etki, karşılıklı bağlantı vardır. Bundan başka; yay, moleküllerden bileşmiştir, bu moleküller birbirlerine öyle bir çekim kuvveti ile bağlıdır ki, belirli bir ağırlığın ötesinde yay artık gerilemez, kopar: bazı moleküller arasındaki bağ çözülmüştür. Gerilmemiş olan yay, gerilmiş yay, kopmuş yay — her seferinde, moleküller arasında başka bir bağ tipi vardır. Eğer yay ısıtılırsa, moleküller arasındaki bağlar başka bir biçimde değişir (genleşme). Biz diyeceğiz ki, yapısında ve çeşitli biçim değişikliklerinde, yay, kendisini oluşturan milyonlarca molekül arasındaki *karşılıklı etkiyle* kurulmuştur. Ama bu karşılıklı etkinin kendisi de, yay (bütünüyle) ve çevreleyen ortam tarafından *koşullandırılmıştır*: yay ve çevreleyen ortam bir *bütün* oluştururlar; kendi aralarında *karşılıklı bir etki* yaparlar. Eğer bu etki bilinmezse, o zaman yayın oksitlenmesi (pas), yayın kopması anlamsız, saçma olaylar haline gelir. Stalin, diyalektiğin birinci çizgisini yorumlarken şöyle yazar:

"Bu yüzden diyalektik yöntem gere, hiçbir doğa olayı, tek başına, çevresindeki olayların dışında ele alındığında anlaşılamaz; çünkü doğanın herhangi bir alanındaki herhangi bir olay, çevresindeki koşulların dışında düşünülmüş ve bu koşullardan ayrılırsa anlamsız bir şey haline gelir; tersine, herhangi bir olay, çevresindeki olaylarla çözülmez bağları açısından kendisini kuşatan olayların onu koşullandırdıkları gibi düşünülmüş, anlaşılabilir ve açıklanabilir."

En anlamlı karşılıklı etkileme örneklerinden biri de, canlı varlıkları, onların varoluş koşullarına, "ortam"larına birleştiren bağdır. Bitki, örneğin havadan oksijeni alır, ama o da havaya karbonik gaz, ve su buharı verir. Ama bu, yalnızca, bitki ile ortam arasındaki karşılıklı etkinin en basit görünümünden biridir. Güneş ışığının sağladığı enerjiden yararlanarak, bitki, topraktan çekip aldığı kimyasal öğelerin yardımıyla kendi öz gelişmesine olanak hazırlayan bir organik maddeler birleşimi oluşturur. O gelişmekteyken, aynı zamanda, toprağı ve bunun sonucu olarak da, kendi türünün sonraki gelişmesinin koşullarını da dönüştürür. Kısaca, bitki, ancak, kendisini çevreleyen ortam ile birlikte vardır. Bu karşılıklı etki, canlı varlıkların bütün bilimsel teorilerinin hareket noktasıdır, çünkü karşılıklı etki onların varlığının evrensel koşuludur: canlı varlıkların gelişmesi, onların varlık ortamlarının dönüşümlerini yansıtır. **Micurinci bilimin ilkesi, başarılarının**

kaynağı buradadır. Micurin, canlı türlerle ortamın birbirinden ayrılmaz bir bütün olduğunu anlayarak, ortamı değiştirmek yoluyla türleri de dönüştürmeyi başardı.

Aynı şekilde, büyük fizyoloji bilgini Pavlov, organizma ile ortam arasındaki ayrılmaz birliği iyi bilmeseydi, **üstün sinirsel işleyiş bilimini kuramayacaktı.** Beyin kabuğu (korteks), organizma ile ortamın karşılıklı etki süreçlerinin tamamlandığı organdır. Organizmanın tümü korteksin buyruğu altındadır, ama korteksin kendisi de, her an, dış ortamdan (organizmadan) gelen, geçmiş ve şimdiki uyarıların buyruğu altındadır. Bedende oluşan bütün olgular —örneğin bir *hastalık*— çeşitli görevleri düzenleyen ve doğal ortamda —insan için— toplumsal ortamda varolan koşullardan ayrılmaz olan üstün sinirsel işleyişe bağlıdır.

Bu, olguların birliği ve karşılıklı etkisi ilkesi, bu büyük ilke, bütün bilimlerin ilerlemesi için her zaman zorunlu olan bir ilkedir. Bu konuda örnekler çoğaltılabilir. Örneğin atmosfer basıncının Torricelli tarafından bulunuşunu (1644) alalım: Civa ile dolu bir tüp, gene civa ile dolu bir kabın içine ağzı aşağı gelecek biçimde konursa, tüpteki civa belirli bir yüksekliğin altına düşmez, ve kaptaki civa düzeyinin üstünde kalır.

Bu olgu, kendi koşullarından yalıtıldığı sürece anlaşılamaz. Eğer tersine, tüpün daldırılmış olduğu (kap içindeki) civanın yüzeyinin yalıtılmamış olduğuna, atmosferle temas halinde bulunduğuna ve tüpün içinde olup bitenlerle *çevreleyen koşullar* arasındaki karşılıklı etkiye dikkat edilirse, o zaman, açıklama olanaklı olur: civa, tüp içinde asılı kalır, *çünkü* hava, kaptaki civa üzerine bir basınç (atmosfer basıncı) yapar. Torricelli, kap, bir hava okyanusunun dibindeymiş gibi dikkate alınmalıdır, der.

İncelenen olgu, kendisini çevreleyen koşullardan ayrılırsa, diyalektiğin birinci yasası bozulur, bilimde buluşlar yapılamaz

IV. TOPLUMDA

Metafizik, toplumsal olguları birbirinden ayırır, soyutlaştırır; iktisadi gerçek, toplumsal yaşam, siyasal yaşam da bir o kadar birbirlerinden ayrılmış alanlardır. Ve metafizik, bu alanların her birinin içine, binlerce bölmeler sokar. Bu durum, insanı şöyle konuşmalara götürür: "Amerika hükümeti, suçsuz Rosenbergler'i elektrik sandalyesine gönderiyor, bu budalalıktır, anlamsız bir davranıştır." Diyalektikçi

Evren Maner

bunu şöyle yanıtlar: bu idam olayının bir anlamı vardır; Amerikan yöneticilerinin bütün siyasetini, yalana ve yıldırmaya gereksinme duyan savaş siyasetini y a n s ı t ı r .

Metafizikçiye göre, toplumların tarihi anlaşılmaz bir şeydir: olumsuzluklar (yani nedensiz olaylar), saçma rastlantılar kaostur. Dünyanın esasının kesin olarak saçma bir şey olduğunu öne süren filozoflar (Albert Camus gibi) vardır. Felsefe, felaket kışkırtıcılarının pek işine yarar. Diyalektikçi, doğada olduğu gibi, toplumda da her şeyin birbirine bağlı olduğunu bilir. Eğer okullar yıkılıyorsa, bu, yöneticilerin yeteneksizliğinden değildir, savaş siyasetleri uğruna okul binalarını *zorunlu olarak* feda etmelerindendir. Aragon'un da belirttiği gibi, yöneticiler, bizim ölüm süremizi uzatmak için yaşam süremizi kısaltıyorlar. "*Her şey, yer ve zaman koşullarına bağlıdır.*" Diyalektik, toplumsal olguları kavramayı ve açıklamayı başarır, çünkü, diyalektik, bu olguları, kendilerini doğrudan, bağlı oldukları ve karşılıklı etki ilişkisi içinde bulundukları tarihsel koşullara bağlar. Metafizikçi, yer ve zaman koşullarını hesaba katmaksızın, soyutta kalır.

Bunun gibi, bazı kişiler, 1944'te, Komünist Partisinin yönettiği Fransız proletaryasının iktidarı alacak güte olduğuna ve bunu yapmamakla "otobüsü kaçırdığına" içtenlikle inanırlar. İlk bakışta çekici bir değerlendirme ama yanlış. Neden yanlış? Çünkü bu değerlendirme ancak bütünlü ilişkisi bakımından bir anlamı olan bir yönü, keyfi olarak bütünden ayırıyor. Daha yakından b a k a l ı m .

İlkin Direnişin niteliği ve amacı konusunda yanlışla var. Elbette ki, devrimci parti, Komünist Partisi tarafından yönetilen işçi sınıfı en büyük güç oldu. Ama Direnişin amacı, proletarya devrimi değil, ülkenin kurtarılması ve faşizmin yok edilmesi idi. Böyle bir amaç, her durumda Fransız biraraya topladı (büyük bir kesimi Vichy hükümetinden bağımsız koparan burjuvaziye böylecek ölçüde). Direniş çok çeşitli biçimler aldı: silahlı savaşım, işçi grevleri, kadınların alış-veriş konusundaki gösterileri, köylülerin ürünü teslim etmeyi reddetmeleri, vişici baskı aletinin (memurlar tarafından) sabote edilmesi, gençlerin STO'ya karşı, öğretmenlerin, bilginlerin Hitlerci gerici öğretimine karşı savaşımı, vb., vb.. Direniş *büyük bir ulusal davranış* oldu.

Devamı gelecek sayıda

EVET DEDE, "ONLARI KESTİRENLER VAR!"

Bastırafi 5. sayfada

Yıl 1955. Eylül ayı. İngiltere siyaset değiştirerek, Üçlü Londra konferansında, Kıbrıs bağımlı bir muhtariyet verme teklifinde bulunuyor. Aynı konferansa katılan, o zamanın Demokrat Parti hükümeti temsilcisi, Türkiye Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu, İngilterenin sunduğu muhtariyetin Türkler tarafından kabul edileceğini bildiriyor ve söz olsun diye "eşit temsili haklardan" bahsediyor.

Yıl 1956. Aralık ayı. Kıbrıs Rum toplumu, İngilterenin sunduğu bağımlı muhtariyeti kabul etmeyince, İngiliz emperyalistleri bu defa Ratklif anayasasını sunuyor. 20 Aralık 1956 tarihinde, zamanın Türkiye Başbakanı Adnan Menderes "Ratklif anayasasının makul bir müzakere mevzuu olduğunu" beyan ediyor. Kıbrıstaki basiretsiz Türk liderleri de "Ratklif anayasasını kabul edeceklerini" bildiriyorlar.

Ama bilindiği gibi, Ratklif anayasası, Zorlunun 1955'te bahsettiği "eşit temsil haklarına" dayanmıyordu. Böylece sözde "Türk tezi" İngiliz siyasetini adım adım izliyerek emperyalistlerin arzusuna göre şekil değiştiriyordu.

Bundan sonra Kıbrıs Rum toplumu Kıbrıs tam bağımsızlık tanımayan Ratklif anayasasını kabul etmeyince, sırf korkutma ve kendi sömürgeci menfaatlerine hizmet etmek için İngiltere parlamentosunda "Kıbrıs taksim" fikrini ortaya atıyor.

(3) Orta Doğuda kendi sömürge menfaatlerini korumak, bu mntakada petrol hırsızlığına devam etmek, Arap halklarının milli kurtuluş savaşlarını boğmak için Kıbrıs bir atlama tahtası, bir harb gemisi, bir uçak gemisi gibi elinde bulundurmak isteyen İngilterenin, bu maksatla ilk olarak ortaya attığı "Kıbrıs taksim" fikrini, Menderes idaresi ve Kıbrısta zorla Türk toplumunun başına lider olanlar kabul ediyor ve İngiliz emperyalistlerinin bu parçalayıcı siyaseti "Türk siyaseti" olarak ortaya konuyor.

Artık "ya taksim, ya ölüm" parolalarıyla Kıbrıs Türkleri ve Türkiye halkı tahrik ediliyor, Kıbrısta ilk toplumlararası çarpışmalara şartlar yaratılıyor.

Bundan sonra İngiliz sömürgecileri "Makmillan planı" diye, Kıbrıs için yeni bir emperyalist planı ileri götürüyor. "Ya taksim, ya ölüm" parolalarıyla Kıbrıs Türk toplumunu ölüme sürüklüyorlar, bu defa Makmillan planını hemen kabul ediyorlar. Ama, bu plan "Taksime" filân dayanmıyordu.

Kıbrıs Rum toplumu "Makmillan planı" denilen bu emperyalizm icadını da kabul etmeyince, sözde Kıbrıs Türk liderleri ve Menderes idarecileri, İngilizlerin arkasına takılarak başka emperyalist icatları arama peşine düşüyorlar ve Zürih-Londra anlaşmalarını ortaya çıkarıyorlar.

Kıbrısta dört yüz yıldan fazla bir süre boyunca, yardımlaşarak barışçı bir hayat süren Rum ve Türk toplumları arasına nifak sokmak, düşmanlık tohumları saçmak, milli hisleri körüklemek ve ayrılık yaratmaktan başka bir şeye yaramıyan Zürih-Londra anlaşmaları iki topluma da empoze edilmiş, bu anlaşmalar halk oyuna (reyine) sunulmamıştır.

Üç yıllık tecrübeyle, bu anlaşmaların, bu anlaşmalara dayanan anayasanın ve devletin normal çalışamayacağı açıkça anlaşılmıştır.

Bundan dolayıdır ki, Cumhurbaşkanı Makarios, devletin

normal çalışmasını sağlamak için anayasayı düzeltmek talebinde bulunmuş ve müzakere edilmesi için 13 maddelik bir tasarı sunmuştur. Bu 13 maddelik tasarı, esasında, Kıbrıs Türk toplumunun gerçek ve demokratik haklarını ihlâl etmiyordu. Fakat ne Kıbrıstaki sözde Türk liderleri, ne de Türkiye, tasarıyı müzakere etmeye yanaştılar. Bunun sonucu olarak Kıbrısta siyasi hava elektrikleşti. Emperyalizm de bu elektrikli havayı sömürmesini bildi ve organları vasıtasıyla 23 Aralık 1963 çarpışmalarını başlattı.

Bugüne kadar devam eden bu çarpışmalar, yüzlerce Kıbrıslı Türk ve Rumun ölmesine, aile ocaklarının sönmesine, kadınların dul, masum yavruların öksüz kalmasına sebeb oldu. Emperyalizmin ve organlarının menfaati için topyekün Kıbrıs Türkü felakete sürüklendi.

Cumhurbaşkanı Makariosun, anayasayı işler hale sokmak maksadıyla sunduğu 13 maddelik tasarıyı müzakere etmek için taraflar yuvarlak masa etrafına oturmuş olsalardı, Kıbrıs halkının ve özellikle Kıbrıs Türklerinin başına bugünkü felâket gelmiyecekti.

Ne kadar acı ve ibret vericidir ki, Makariosun 13 maddelik tasarısını müzakere etmeyi reddedenler bu gün, ilk maddesi "Enosis"le başlayan Açõesun emperyalist yapı 5 maddelik Kıbrıs planına kur yapıyorlar. Yapıyorlar, çünkü Açõesun planı Kıbrısta Amerikalısına, İngilizine ve Türkiye'ye; yani NATO'ya askeri üs kurma hakkı tanıyor. İlk maddesi "Enosis" yani Kıbrısın Yunanistana katılmasıyla başlayan Açõesun planı içerisinde NATO üsleri de bulunduğu için yukarıda belirttiğimiz diğer emperyalist planları gibi- üzerine suni olarak bir Ay-yıldız takılarak "Türk tezi", "Türk planı" diye önümüze sürülürse hiç, ama hiç şaşmıyacağız.

"Kıbrısta gâvurlar sebezsiz, Türk kardeşlerimizi kesiyorlar" diye Bulgaristanlı 67'lik Kadir dedenin yakasına yapışan "gazeteci bey", siz bütün bu gerçekleri bilmiyor muydunuz? Kıbrıs meselesinde emperyalizme yedek olma yüzünden Türkiye'nin Franko İspanyası gibi, dostuz kalmaya doğru sürüklendiğini görmüyor musunuz? Atatürk devrindeki Türkiyeyle bu günkü Türkiye'nin milletlerarası durumunu, bir gazeteci olarak hiç mukayese ettiniz mi? Atatürkün önderliği altında Orta Doğuda emperyalizme karşı ilk milli kurtuluş sancağı açan Türkiye'nin bugün milli kurtuluş savaşı yapan halklara karşı tutumunu ve bunun zararlı neticelerini hiç tetkik ettiniz mi?

Gazeteci bey, eğer siz gerçekten yurdunuzu ve milletinizi seviyorsanız, Bulgaristanlı Türk dedenin yakasını bırakınız da Atatürk devrinde olduğu gibi, Türkiye'nin tekrar antiemperyalist cephede şerefli yerini alması, Türk halkına mutlu bir gelecek yolu açılması için savaşıyan Türkiyeli yurtseverlerin, ilericilerin, gerçek Atatürkçülerin savaşına katılınız. Ancak böyle yapmakla Türkiye halkının ve çok ilgilendiğinizi göstermek istediğiniz Kıbrıs Türklerinin menfaatına hizmet etmiş olursunuz.

Türkiye halkının ve Kıbrıs Türklerinin menfaati genel antiemperyalist cephe'nin dışında olamaz. Uzun boylu tecrübeler göstermiştir ki, Kıbrıs meselesinin en iyi, en uygun hal çaresi, Kıbrıs Türklerinin gerçek demokratik hak ve menfaatları, Birleşmiş Milletler teşkilatı İnsan Hakları Beryannamesi esasınca garanti

altına alınarak, tam bağımsız, birleşik, tarafsız, demokratik ve barışçı bir Kıbrıs Cumhuriyetinin kurulmasıdır. Emperyalizme uyarak bunun dışında bir hâl çaresini zorla tatbik etmeye kalkışmak, Kıbrıs Türklerini ve Türkiye'yi felâkete sürüklüyecek ve dünya barışını tehlikeye sokacaktır.

Yabancı askeri üslerden kurtulmuş tam bağımsız bir Kıbrıs Cumhuriyeti, iddia edildiği gibi, Türkiye için tehlike teşkil etmez. Bütün Orta Doğu ve Türkiye halkına yabancı entrikalarından kurtularak mutlu ve barışçı bir yol açılmasına yardım eder. "Gazeteci bey", eğer bütün bunları bildiğiniz halde, şuurlu olarak emperyalizme hizmet ediyorsanız, emperyalizm hesabına Bulgaristanlı Kadir dedenin yakasına yapışmayınız, bırakınız o namuslu nur dedenin yakasını, çünkü "El imperialismo no pasara" Bulgaristanda emperyalizm geçmiyecektir! Ama pek yakında Kıbrısta da, Türkiyede de geçmiyecektir emperyalizm!

Evet, Kadir dede, gerçekten de onları kestirenler var. Dede, işittin mi şimdi onları kimlerin ve niçin kestirttiğini? Gene de sen merak etme, dede. Senin, sizinkilerin çorbacılarından, emperyalistlerden ve faşistlerden kurtularak Bulgar kardeşlerimizle beraber kardeşçe, mutlu bir hayat yoluna girdiğiniz gibi bir gün, ama mutlaka onlar da kurtulacaklardır. Çünkü yakında orada da, Kıbrısta da emperyalizm ve faşizm geçmiyecektir. Kıbrısın turistik dağlarının mağrur çam ve çınar ağaçları top tüfek sesleri yerine Türk ve Rum gençlerinin gruplar halinde söyleyecekleri barış şarkılarını, hayat şarkılarını, sevdâ şarkılarını tekrar dinleyeceklerdir.

Dede, işte o zaman senin torunların bize konukluğa gelecek ve dağlarımızın çınar ağaçları altında, bizim çocuklarla kucaklaşarak, hep beraber barış şarkıları, yeni hayatın şarkılarını söyleyeceklerdir. Bizimkiler de size gelecek tabii. "Vitoşa" dağlarında sizinkilerle beraber el ele verip, aynı şarkıları söyleyeceklerdir.

Yolculuk var, dede. Haydi hoşça kal. Sen, Kadir Hüseyin dede, siz Bulgaristanlı Türklerin, seçtiğiniz yolda Bulgar kardeşlerinizle hep böyle beraber el ele vererek sonuna kadar yürüyünüz. Yolcu yoluna gerek... Ben de yoluma gidiyorum. Emperyalizme karşı savaş yoluna. Ta ki, benim yurdumda da El imperialismo no pasara" oluncaya kadar. Ama olacaktır. Kıbrısta da "Emperyalizm geçmiyecektir".

Sen de Sonya, Sonyalar hoşça kal, hoşça kalınız! Evet çalışmak, öğrenmek, yaşamak, eğlenmek hürriyeti güzel şeydir, Sonya. Bizim kara gözlü, lüle saçlı Zeyneplerimiz, Mariyalarımız da bu hakları mutlaka elde edeceklerdir. Tıpkı senin gibi, sizin gibi...

Yolculuk var kardeşler. Benim yolum emperyalizme karşı giden yol.

Vitoşadan Sofyaya, yani gülistana giden geniş yoldan tekrar geçiyor arabalarımız. Yol boyu, gene nar içi gibi kırmızı, on beşindeki sarışın kız yanağı kadar pembe, batan güneşin ışıklarının ufukta bıraktığı izler gibi mor, renk cümbüşü içinde çiçekler, güller, güller, güller...

"Burası Sofyadır" deyiniz siz, iki bin şu kadar yıllık Sofya. Ama ben "Gül bahçesidir", "Gülistandır" diyeceğim. Hoşça kal Gülistan, yani Sofya!

Vitoşa, 11.10.1964 y.

GÜNEŞ BU GÜN NE KADAR DA KIZIL

Parka

Sabah uyandığımda bu günün farklı bir gün olduğunu anlamıştım. Sokaktan Amerikan özentisi gençlerin araba sesleri ve burjuva müzikleri gelmiyordu. Yatakta bir süre gözlerim açık kendime gelmeye çalıştım. Bir başkaydı bu sabah kuşlar bile sinerek, korkarak uçmuyorlardı özgürdü kuşlar da bu gün.

Banyoya giderken dışarıya şöyle bir baktım, gün bir başka güzeldi bugün. Hayret ettim, bugün iyiliğim üzerimde galiba diye düşündüm. Kahvaltımı yapmak için dolaba yöneldim, bir de ne göreyim dolap ağzına kadar dolu. Yıllardır sömürülen emeğimizin hakkı verilmişti sanki. Televizyonu açtım, televizyon kanallarında burjuva müzikler yoktu, türkülerimiz ve marşlarımız vardı bilim, sanat ve kültür yayınları yapıyordu, haberler kanlı ve umut kırıcı değildi.

Hayretler içerisinde dışarıya çıktım. Yoldaki inşaat işçilerine selam verdiğim zaman yüzleri gülüyordu, marketlerde herkes ihtiyacınca alıyordu, elimi cebime soktuğumda hayret içerisinde kaldım, benimde cebimde ihtiyacımı karşılayabilecek param vardı, kasaptan evine et götüren bir iki arkadaşla rastladım gözler ışıltı ışıltı gülümseyip yollarına devam ettiler.

Yolda yürümeye devam ediyordum, herkesin gözünde anlam veremediğim bir parıltı vardı. İnsanlar huzurluydu, mutluymuş yollarda alışla gelmiş para babalarının havaları yoktu, insanların kimisi filinta gibi kimisi pacavra değildi, birisinde ne varsa ötekinde de vardı. Tüm bu olanları anlamaya çalışırken, her gün önünden geçtiğim fabrikadaki işçiler grev yapmıyordu mutluymuşlar, patrona emeklerini satmak mecburiyetlerinin artık olmadığını söylüyorlardı. Aklıma birşeyler geliyordu ama!!

Köşe başlarında ne yapacağını bilmeyen gençler de yoktu, boyacı Hasan'a rastladım hatırlarını sordum "iyiyim iyiyim hemde çok iyiyim" dedi herkeste büyük değişiklikler vardı. Kendi çalıştığım yere gittim selam arkadaşlar patron geldimi diye sordum, herkes gülerken patronmu kaldı dediler herkes ürettiği kadar alıyor artık patron bizi dediler.

Ülkemde ne işgal ne burjuvazi ne emperyalist kuruluşlar ne de AB tartışması kalmıştı. Akşam olduğunda evimin balkonunda güneşin batışını seyrederken annem yanıma geldi ne olduğunu sordu bendeki bu değişikliğe anlam veremiyordu. Ben de "Annediğim galiba bu sabah benden önce halkımız uyandı, baksana güneş ne kadar da kızıl !!!"

Bulutsuzluk.

167

Barışçı plütokratlar istedi Savaşıda onlar istemişdi Bu onların dünyası Karlarına hangisi uygunsa onu yaptılar. Bizede masal anlatma kaldı.

27 yıldır oğlunu bekler kosti sandalyesi kilise duvarının gölgesinde, kuzeyden gelen yola bakar hiç gözünü ayırmadan

yüreği taş kesti

Şimdi kaldır başını da bak, Bak bakabilirsen kostinin gözlerine Oğlunun kayboluş hikayesini anlat ona. Cebinde esirlik resmi varken. Ben, kahrmanlık ona derim işde.

Barışçı plükotlar istedi, CANLARI CEHENNEME

Barış

Kosti'nin sana sandalye çekmesi ile başlar

Kuzeyden gelen yola karşı, kilise duvarının gölgesinde

Aydın Adamoğlu

Londra Mektubu

Emeperyalizmin Yeni Dünya Düzeni

"Yeni Dünya Düzeni" sözleri ile başlayan emperyalizmin yeni ortamda dünyanın ham madde kaynaklarını ve halklarını sömürme ve baskı altında tutma siyaseti, son on yılda yaşanan emperyalist krizlerin bu yöntemle daha fazla devam edemeyeceğini gösterdi. Emperyalist uzmanlar, azami emperyalist karlar için yeni yönetimlerin devreye konması için kolları sıvadılar bile... Alttaki yazı İngiliz emperyalist danışmanı Rober Cooper'in yeni sömürü düzeninin nasıl olması gerektiğini, Tony Blair'ın başkanı olduğu Dış Politika Merkezi'ne sunduğu makalenin 'The Observer' gazetesinin 7 Nisan 2002 tarihinde yayınlanan makalesini içermektedir.

Robert Cooper yüksek bir İngiliz diplomatıdır. The Observer'de yayınlanan bu makale, Dış Politika Merkezi tarafından basılan 11 Eylül'ün uzun-dönemli etkileri: 'Dünyayı Yeniden Düzenleme'den alınmıştır.

Yazıyı yorumsuz olarak tercüme ederek yayınlıyoruz. Emperyalistlerin yeni planlarının ne olduğunu kamuoyuna açıklamamın, Kıbrıs'ta emperyalist planların ne çerçevede yapıldığının berrak bir şekilde sergilenmesi açısından da önemli olduğuna inanıyoruz.

"Niçin Hala İmparatorluklara İhtiyacımız Var?

"Düzen, antik dünyada imparatorluk anlamına geliyordu. İmparatorluk içinde olanlar düzen, kültür ve uygarlığa sahipti. Dışında olanlarda barbarlık, kaos ve düzensizlik vardı.

"Bir tek iktidar merkezi aracılığıyla barış ve düzen imajı güçlü kaldı. Ama imparatorluklar değişim getirmekte yetersizdirler. İcat dengesizliğe yolaçtığından, bir imparatorluğu bir arada tutmak genellikle otoriter bir politik tarz gerektirir. İmparatorluklar tarihsel olarak statik olmuşlardır.

"Ama Avrupa'da imparatorluğu değiştiren güç dengesi sistemi, ayrıca, dengesiz bir öze sahipti -her zaman savaş riski olma hali. 1945'ten sonra, son bir basitleştirme Avrupa'da çok-yanlı güç dengesini iki-yanlı bir teröre dönüştürmüştür. Ayrıca, sürmesi için inşa edilmemişti. 1989'da güç dengesinin sona ermesi ayrıca emperyal isteğin azalmasını noktaladı. Son yüzyılı başlatan Avrupa imparatorlukları arasında bölünmüş dünya hemen hemen hepsinin yokolmasıyla bitti: Osmanlı, Alman, Fransız, İngiliz ve Sovyet İmparatorlukları şimdi sadece bir hatıradırlar.

"Bunun yerine, iki yeni devlet tipi vardır. Birincisi, çağ-öncesi devletler -genellikle eski sömürgeler- ki başarısızlıkları tüm Habeş'in herkese karşı savaşına yolaçtı: Somali gibi ülkeler ve şimdiye kadar, Afganistan... İkincisi, emperyal-sonrası, çağ-sonrası devletler ki güvenliği öncelik olarak fetih açısından düşünmezler. Üçüncü çeşidi, devletlerin her zaman davrandığı gibi çıkar, güç ve varlığını koruma peşinde koşan Hindistan, Pakistan, ya da Çin gibi geleneksel 'çağdaş' devletlerdir.

"İçinde yaşadığımız çağdaş-sonrası sistem dengeye dayanmaz; ne de egemenlik ya da iç ve dış işlerin ayrılması üzerinde durur. Avrupa Birliği, biradan sosise kadar, birbirinin iç işlerine karşılıklı karşın yüksek düzeyde gelişmiş bir sistem haline gelmiştir. Çağ-sonrası dünya üyeleri birbirlerini işgal etmeyi düşünmezler. Ama hem çağdaş ve çağdaş-öncesi alanlar güvenliğimize tehlike oluştururlar.

"Çağdaş dünyadan gelecek tehditle çok yakından tanıştık. Eğer hala imparatorluk ve ulusal çıkarların üstünlüğü ilkeleri ile çalışan devletler arasında denge olacaksa, saldırgan güçler arasındaki bir dengeden gelecektir. Dünyada böyle bir dengenin olduğu birkaç yer vardır. Bazı yerlerde denklemdaki bir nükleer unsur riski keskinleştirir.

"Çağ-sonrası dünya çifte standartlara alışmaya başlamalıdır. Kendi aramızda, kanunlar ve açık kooperatif güvenlik temelinde çalışırız. Ama, çağdaş-sonrası Avrupa kıtası dışındaki modası-geçmiş devletlerle ilgilenirken, daha önceki bir çağın daha kaba yöntemlerine -güç, önceden saldırı, sahtekarlık, hala daha ondokuzuncu yüzyıl dünyasında kendi için var olan devlet içinde yaşayanlarla ilgilenmek için ne gerekirse- başvurmaya gereksinimimiz vardır.

"Kendi aramızda, kanunu koruruz ama balta girmemiş ormanda çalıştığımızda, biz de balta girmemiş orman kanunlarını kullanmalıyız. Avrupa'da uzun süren barış dönemi, gerek fiziksel gerekse psikolojik olarak kendi güçlüklerimizi ihmal etmemize yolaçtı.

"Çağ-öncesi dünyanın başarısız devletlerinin ortaya çıkardığı zorluk yenidir. Çağ-öncesi dünya, güç kullanmada yasallık veya tekelini; genellikle her ikisini de, kaybetmiş olan başarısız devletler dünyasıdır. Toptan çöküş örnekleri görel olarak azdır, ama riskte olan devletler durmadan çoğalmaktadır.

Eski Sovyetler Birliği'nin bazı yerleri, Çeçenistan dahil, yedektirler. Dünyanın en büyük uyuşturucu üreten yerleri çağ-öncesi dünyanın parçasıdırlar. Yakın geçmişe kadar,

Afganistan'da egemen bir otorite yoktu; ne de uyuşturucu baronlarının devletin güç üzerindeki tekelini tehdit eden Burma yukarı-ülkesinde, ya da Güney Amerika'nın bazı yerlerinde... Bütün Afrika'da ülkeler risk altındadırlar. Böyle yerlerde kaos normdur ve savaş yaşam biçimidir. Çalışan bir hükümet varsa, o örgütlü suç gibi çalışır.

"Hatta çağ-öncesi devlet, bırakın uluslararası bir tehdit oluşturmayı, kendi toprağını korumakta bile çok zayıftır ama, çağ-sonrası dünya için bir tehlike oluşturan devlet-olmayan aktörler için bir üs sağlayabilir. Eğer uyuşturucu, suç, ya da terörist örgütleri dünyanın daha düzene sahip parçaları üzerine saldırılar düzenlemek için çağ-öncesi üsleri kullanıyorsa, o zaman örgütlü devletler cevap vermek durumunda kalabilirler.

Eğer oluşmuş devletler tolerans göstermede çok tehlikeli duruma gelirlirse, bir savunma emperyalizmi düşünülmesi mümkündür. Batı'nın Afganistan'a cevabı bunun ışığında görülebilir.

"Çağ-öncesi kaosla nasıl ilgilenmeliyiz? Bir kaos alanı içine karışmak çok risklidir; eğer müdahale uzarsa kamuoyunu arkanızda tutamaz duruma gelinebilir, eğer müdahale başarısız olursa emri veren hükümet için zararlı olabilir. Ama, Batı'nın Afganistan'da yaptığı gibi, ülkelerin çürümeye bırakılma riski daha da büyük olabilir.

"Kaosla ilgilenmenin en mantıklı yolu ve geçmişte en çok kullanılanı sömürgeciliktir. Ama bu modern-sonrası devletler için kabul edilmezdir. İmparatorluk ve emperyalizm bir sataşma biçimi haline gelmiş olan kelimelerdir ve hiç bir sömürgeci güç bu işi üstlenmek istemez, sömürgecilik düzenine ondokuzuncu yüzyılda olduğu kadar fırsat -belki de ihtiyaç- çoktur. Küresel ekonomi dışında kalmış olanların kısırdöngü bir çember içine düşme riskleri vardır. Zayıf hükümet düzensizlik demektir ve bu da yatırımın düşmesi demektir.

"Emperyalizm için tüm koşullar vardır, ama emperyalizm için hem talep ve hem de arz yokolmuştur. Ve hala verimli ve iyi-yönetilen ihracat dengesi ve özgürlüğünün olduğu bir dünyanın sayesiyle istenilir olduğu görülmektedir.

"İstenen yeni bir tür emperyalizmdir, insan haklarıyla uyumlu ve kozmopolitan değerleri olan: düzen ve örgütlenme getirmeyi hedef alan ama bugün gönüllülük ilkesine dayanan bir emperyalizm.

"Halihazırda, IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla küresel ekonominin gönüllü emperyalizmi vardır. Bu çok-yanlı kurumlar yollarını küresel ekonomiye ve erdemli yatırım ve refah çemberi içine geri giriş yollarını bulmak isteyen devletlere yardım sağlar. Buna mukabil, destek için orijinal ihtiyaca katkı yapan siyasi ve ekonomik başarısızlıklara hitap etmeyi umdukları taleplerde bulunurlar.

"Çağ-sonrası emperyalizmin ikinci biçimi komşuların emperyalizmi olarak adlandırılabilir. Komşunuzdaki dengesizlik hiçbir devletin ihmal edemeyeceği tehlikeler yaratabilir. Balkanlardaki yanlış yönetim, etnik şiddet ve suç Avrupa'ya bir tehlike yaratır. Yanıt, Bosna ve Kosova'da bir nevi gönüllü BM korumacılığı yaratmak olmuştur. Uluslararası toplum sadece asker sağlamaz, ama polis, yargıçlar, hapishane memurları, bankacılar ve başkalarını da, aynı zamanda seçimlerin örgütlenme ve gözetimini de sağlar.

"Avrupa'nın büyümesi bir başka tür gönüllü emperyalizmi gösterir. Geçmişte, imparatorluklar kanunları ve hükümet sistemlerini empoze etmişlerdir; Avrupa'nın konumunda hiçbir kimse hiçbir şey empoze etmiyor. AB üyeliği için bir aday iken, bir zamanlar bağımlı ülkelerin yaptıkları gibi, ne verilirse onu kabul etmek zorundasın -birçok kanunlar ve kurallar... Ama ödül, bir kere içeri girdiğinizde ortak refah içinde bir sesiniz olacaktır. Çağ-sonrası AB, bir kooperatif emperyalizmi vizyonu, geçmiş imparatorlukların maruz kaldığı merkezi mutlakiyet etnik hakimiyetin olmadığı, ama ayrıca, ulus devletine damgasını vuran etnik dışlama olmayan bir ortak özgürlük ve güvenlik sunmaktadır.

"Kooperatif emperyalizmi herkesin hükümette bir payı olan, hiç bir ülkenin tek başına hakim olmadığı ve yönetim ilkelerinin etnik olmadığı ama yasal olan ev içi siyasi bir çerçeve sunmaktadır. Merkezden en hafif dokunmalar gerekecektir; 'emperyal bürokrasi kontrol altında olmalıdır, hesap vermelidir, ve ortak refahın efendisi değil, hizmetçisi olmalıdır.

Böyle bir kurum bileşenlerin parçaları olarak özgürlüğü ve demokrasiye kendini adanmış olmalıdır. Roma gibi, bu ortak refah biraz kanunlarıyla, biraz kuruluşlarıyla ve her zamanki yoluyla sağlamalıdır.

"Böyle bir vizyonun gerçekleştirilebileceğini sadece zaman gösterecektir. Modern dünyada nükleer silahları elde etme yarışı sürmektedir. Çağ-öncesi dünyada örgütlü suç -uluslararası terörizm dahil- devletten daha da büyük ve hızla büyümektedir.

"Fazla zaman kalmış olmayabilir."

Güney'den Mektup...

GEORGY

GRİVAS KİMDİR?

Grivas Kıbrıs'ta yaygın olarak ülkemizin politik yaşamına felaket getiren bulaşmasıyla bilinir. Kıbrıslı Rumların büyük bir çoğunluğu, haklı olarak, 1971-74 döneminde başını çektiği EOKA B terrorist örgütü aracılığıyla, Makarios'a karşı Kıbrıs'ı Yunanistan'la birleştirme nihai hedefiyle Kıbrıs Cumhuriyeti'ni destabilize etmesinden dolayı sorumlu tutar (O, adada büyük bir Türk askeri üssü olan ve diğer kısmı Yunanistan'a verilecek olan bir çift birleşme projesini kabul etmeye hazırdı.). (Eğer o iktidarda olsaydı, Türk generalleri Kıbrıs sorununu daha iyi "çözecekti." Değil mi?) Yani birçok Kıbrıslı Rum, EOKA lideri olarak 1955-59'daki eylemlerini onaylarken, 1964-67 arasında Ulusal Muhafız başkomutanı olarak EOKA B'yi darbenin ve Türk işgalinin temelini hazırlamakla lanetlendi. Ama, tarihçi açısından milliyetçi mitolojilerin yerinin olmadığı yerde, açıktır ki, Grivas 1950'lerde ve 1960'larda iki-toplumlu nefretin toplanmasında muazzam bir sorumluluğu vardır, ve Ocak 1974'te ölümüne kadar, hatta Kıbrıs'ta olmadığı zamanda bile, olayların gelişimini yakından takip ediyordu, takipçilerine direktifler veriyordu ve daha sert ve milliyetçi politikalar uygulaması için Makarios'a baskı yapıyordu. Böylece, gerçekte, o (isteyerek ve istemeyerek olması başka bir konudur) ada nüfusunun birliğini parçalamakla yabancı çıkarlara hizmet ediyordu. Grivas'ın siyasi olgunlaşmamışlığı, fanatik milliyetçiliği (şövenizme sapan) ve patolojik anti-komünizmi yaygın olarak bilinmekte ve kabul edilmektedir.

Yaygın olarak bilinmeyenler ise ilan edilen amacın kendi gibi gerici, monarşist askeri subayların komünizme karşı mücadele etmeleri ve monarşiyi geri getirmek istemeleriydi. EAM, EDES ve EKKA Nazizme karşı bağımsızlık ve sosyal adalet için dağlarda çarpışırken, Grivas'ın örgütü Atina'da konuşlanıyordu, EAM üyelerini katli ediyordu ve Almanlar Yunanistan'ı terkeder terketmez EAM'e karşı mücadele etme planlarını yapıyordu.

Grivas, Almanlar çıkar çıkmaz EAM'in Atina'yı devralmasını önlemek için onlara karşı kullanmak üzere İngilizden ve İngiliz kontrolündeki sürgün hükümetinden silah istemişti. Ama, İngilizler için öncelik Almanlara karşı savaş kazanmaktı ve bu amaca katkıda bulunabilecek tek güç 100,000 kişilik güçlü popüler ordusu (ELAS) ile EAM'di. Her halükarda, Nazilerin işbirlikçileriyle ilintili olan Grivas'a ve onun benzeri-faşist örgütüne güvenmiyorlardı. X ve İngiliz destekli direniş hareketi arasındaki bağlantının tek kanıtı olan Kaptan Donald Stott düşmanla karşı karşıya gelmesi şüphesi altında sonunda ortadan kaldırılmıştı. Grivas ve onun örgütü X, Rallis'in başını çektiği kukla Alman hükümeti tarafından kurulan Güvenlik Müfrezeleri gibi açıktan nazi yanlı işbirlikçiler değildi. Ama, X ve Güvenlik Müfrezeleri arasında bağlantı kanıtları vardı: Almanların geri çekilmesinin arifesinde Güvenlik Müfrezelerinin X'e silah vermeleri. Yunan gerillalarının Müttefik Askeri Misyonu Albay Woodhouse, "Apple of Discord" adlı kitabında şöyle diyor: "İşgalin politik sonuçlarını daha önceden görmüş olsalardı istedikleri gibi kullanmakta geç kalmış olanlar vardı. Buna bir örnek işgalden bu yana adından çok söz edilen X isminde bir örgüttü. Daha sonra, Albay Grivas'ın önderliğinde Kralcı Sağ'ın doğrudan eylem aracı olarak bilinen bu örgüt, işgal sırasında direniş hareketi olduğunu iddia etmiştir. Eğer bu iddia doğru idiydi, o zaman, Atina'da sağın aktif olan tek direniş örgütü olarak sınıflandırılacaktı; ama, gerçekte, Almanların ayrılmasından kısa bir süre öncesine kadar ismi bilinmiyordu; ve hatta daha sonra bu ismin direnişle bağlantısı olarak hiç bir önemi yoktu. Yalnızca savaştan hemen sonraki ilk yıllarda önem kazanmaya başladı: bir Ku Klux Klan 'ın netametsi önemi." X'in Aralık 1944 ve 1946'da iç savaşın başlamasına kadar devam eden Beyaz Terör eylemlerinde fonksiyonu ve rolü önemliydi. Bu zamanda, X 50,000 üyeye ulaştı ve komünist olarak damgalanan demokratları katletme, dövmeye ve işkence etmeye kadar varan cürüm eylemlerini genişletti. Sfikas'ın iddia ettiği gibi, "amaç Sağın terörü aracılığıyla kralın dönmesini sağlamaktır." Almanların çekilmesinden sonar EAM'i yönetmek ve Yunanistan'ı koruyuculuğu altına almak amacı ile Yunanistan'a giren İngiliz ordusu aşırı-sağ ve ultra-monarşist X ile sıkı bağlar kurarak, onu, Aralık 1944'te, burjuva bölgesi Thyssion'da etrafını sarmış olan EAM-ELAS tarafından kesin yokedilmekten kordu.

EAM'in silahları bırakmayı Kabul ettiği Ocak 1945'te Varkiza Antlaşması'ndan sonar, Grivas ve X, Atina'nın "kızıl" bölgelerini sağlamak için uyguladığı Nazi yöntemleri dahil Beyaz Terörün esas ajanları olarak görülüyordu. EAM'a göre, 1289 üyeleri öldürüldü, 6681'i yaralandı, 18767 kişinin mülkleriyle birlikte 677 ofisi yıkılmıştır. Hükümete göre, sadece 1945'te, "özel mahkemeler"den sorumlu olan polise ve orduya sızan X üyeleri aracılığıyla 80000 kişi komünist diye hapsedilmiştir.

Daha sonraları, gerek Grivas ve gerekse onun biyografi yazarlarının iddiasına göre, X sembolünün her yerde görüldüğü Beyaz Terör sırasında işlenen bazı suçların X sembolü altında yapılmamıştı. O sırada Grivas hiçbirini lanetlemedi. Gerçekte, iki defa onları seçim amaçları için kullanmaya çalıştı, 1946'da %0.008 (Beyaz Terör'ü protesto eden Sol seçimlere katılmadı) ve 1950'de %0.84 (Sol'un çoğu yokedilmiş ve sürgündü) oy alarak kötü bire şekilde başarısızla uğradı. O, kendini, iki defa Yunanistan'ın komünizmden kurtarıcısı olarak göstermeye çalıştı, ama halk biliyordu ki, Grivas gibi faşist kasapları halk ordularından (1944'te ELAS ve 1946-49'da Demokratik Ordu) kurtaran birincisinde İngiliz işgali ve ikincisinde de Amerikan işgali (1947-49) idi. Grivas tipi Yunan milliyetçiliğini incelemek çok ilgi çekicidir. Onun Yunanistan'daki eylemleri ulusun düşmanları olarak komünistleri en üst listede koyan hiyerarşisini açıkça göstermektedir. EAM-ELAS Nazilere karşı dağlarda kan dökerken, Grivas'ın ve X'in en kahramanca eylemleri Kral'ın ve İngiliz kontrolündeki hükümetin geri dönmesini destekleyen sloganları Atina duvarlarına yazmasıydı.

EAM-ELAS Yunanistan'ı savaş sonrası Yeni Düzen'de bir İngiliz yarı-sömürgesi olarak kalmasını sağlamak için Yunanistan'ı işgal eden İngiliz "müttefiklere" karşı mücadele ederken, o memnuniyetler kralın geri dönmesini sağlamak için gerekli tüm kirli işleri yapmakla sorumlu olarak onların sadık aleti olmuştur.

Devami 9. sayfa

Anka Kuşu

A. SAVAŞ

ÇÖZÜM MÜ, KIBRIS TÜRKÜNÜN TOPLUMSAL ÇÖZÜLÜŞÜ MÜ?

Aralık 2001'de Denктаş'la Klerides'in büyük bir tantanayla başlattıkları görüşme ve sözüm ona anlaşma sürecinin "altıncı turu" da başladı.

Bu kapsamdaki görüşmeler, tarihinde belki de ilk kez bu denli yoğunlukta yapılmaktadır. Yıllarca görüşür gibi yapıp da aslında anlaşmamak üzere anlaşılan tarafların acelesi ne bu kez?

Bilindiği üzere aralık 2002 başında toplanacak olan Kopenhag Zirvesi'nde AB'nin gündemi genişleme. Bu gündem Kıbrıs'ı da kapsamakta. AB karar verecek; Kıbrıs tam üye olacak mı, olmayacak mı? Olacaksa tüm Kıbrıs mı, sadece Güney mi? Olmayacaksa, Yunanistan'ın AB'nin genişleme sürecini engellemesi güçlü ihtimali karşısında ortalığın iyice karışması söz konusu...

Görüleceği gibi, sürekli vurguladığımız "çok bilinmeyenli Kıbrıs denklemiyle" karşı karşıyayız gene...

Bu sorunun burjuva çerçevede çözülmesi deveye hendek atlatmaktan çok daha zordur, imkansızdır. Biz bunu dedikçe tüm solcu dostlarımız bize ateş püskürüyor, bizleri anlaşmanın önüne engel çıkarmakla, hatta bazıları bizleri mevcut statükonun devamını istemekle suçluyorlar. Tıpkı, hastanın mevcut koşullarda çaresizliğini teşhis eden doktora hasta yakınlarının duyduğu düşmanlık gibi...

Evet dostlar, burjuva kapsamda Kıbrıs çaresiz bir hastadır. Neşter vurmak, hastalıklı "uru" tamamıyla temizlemek zorunluluğu vardır. Burjuvazi bunu beceremez. 50 yıldır becerememiştir; hastaya ara sıra ağrı kesici vermekten başka iş yapmamıştır uluslar arası burjuvazi. Teşhisleri yanlış olduktan sonra yapabilecekleri başka bir şey de yok zaten.

1960'ta bir operasyon yaptılar, tamamdır iyileşecek dediler, olmadı. 3 yıl gibi bir zamanda tekrar depreşti. 1974'te bir operasyon daha, hem de çok daha kanlı... Gene olmadı.

Şimdi son kaçınılmaz operasyonlarını gerçekleştirmeye hazırlanıyorlar...

Evet, Kopenhag Zirvesi'nden önce çözüm bulma iddiasındalar.

BURJUVA ÇÖZÜM OLASILIKLARI

Aralık'ta gerçekleştirilecek AB zirvesi öncesi Kıbrıs'ta çözüm bulunmalı ki Kıbrıs bir bütün olarak AB üyeliğine sorunsuz alınabilsin diyorlar.

Çözüm olsun mu, olmasın mı ikileminden çözümün içeriğine kimse bakmaz oldu. Nasıl bir çözüm olmalıya kafa yoran çok az insan kaldı. Hade biz çözemeyeceklerini bildiğimiz için içeriğine fazla kafa yormuyoruz; gerginlik ve savaş dışında nasıl çözerseniz çözüm de görelim diyoruz. Ya o çok iddialı federasyoncular... Nasıl çözümü istediklerini biliyorlar mı? Daha doğrusu çözüm adına masada nelerin olduğunun farkında mıdır? Anlaşma adı altında imzalanmaya çalışılan yapı ile yıllardır savunulanan ne kadar farklı olduğunun farkında mıdır?

Denктаş ile Kleridesin varabilecekleri (daha doğrusu onlara dayatılan) üç ihtimal sonuç var bize göre:

1. Federasyon-konfederasyon karışımı bir "Ortaklık Cumhuriyeti". Kısmi de olsa, ayrı egemenlikleri olan "parça devletçiklerin" ortaklığı. Bu ortaklık cumhuriyeti AB'nin üyesi olacak. Bunu Klerides kabul eder mi? Göreceğiz...

Daha da ilginç, "Kıbrıs Türklerinin güvenliği" adı altında Türkiye AB'ye katılınca dek Kıbrıs'ın kuzeyinde kalmaya devam edecek. Bugün olduğu gibi. Hem de uluslar arası hukuk ve anlaşmalarca kabul görerek. Ada bir bütün olarak AB'nin parçası olacak kağıt üstünde ama, fiiliyatta kuzey TC'nin egemenliğinde olacak bir süre daha...Asıl bunu kabul edebilir mi Klerides? Göreceğiz...

2. Klerides birinci olasılığı kabul etmezse ne olur? Üç şey olabilir:

a) AB "çözüm bulamadınız" Kıbrıs'ın AB üyeliğini ertiliyorum, çözüm bulduğunuzda gelin diyebilir. Böylelikle Kıbrıs sorununun burjuva çerçevede çözümü "bir başka bahara" ertelenmiş olur. Ne acelesi var? Dünya dönmeye devam ediyor!

b) Çözüm bulunmamasının sorumlusu Türk tarafıdır diyerek ya tüm Kıbrıs'ı, veya sadece güneyi AB'ye tam üye yaparlar. Her halükarda bu tam bir kriz nedeni olur. AB üyesi güney ve AB'nin "hukuksal" toprağı olan kuzey TC'nin işgali altında...

Görüleceği gibi 1. olasılık çok daha tercih edilebilir bir olasılıktır. Buna rağmen "en iyi olasılık" diyebileceğimiz bu olasılığın gerçekleşmesi durumunda da bir dizi sorun ve tehlike söz konusudur.

Öncelikle şunu vurgulamakta yarar var; 28 yıldır hayali kurulan, bu hayal üzerinde kitlelerde -gerek kuzeyde ve gerekse güneyde- oluşturulan "anlaşma olacak, federasyon kurulacak, ada bütünleştirilecek ve TC çekilecek" tezi tümüyle iflas etmiştir. Masada yok böyle bişey. Bizim yıllardır "bunlar çözüm adına statükoyu legalize etmeye çalışıyorlar" itirazımızın haklılığı görülmelidir.

Varabilecekleri "en iyi" çözümde bile değişen, özellikle Kıbrıslı Türk kitleler açısından, fazla bir şey olmayacak. Onları perişan eden bugünkü, geçici saydıkları koşulları yaratan TC'nin ada üzerindeki hakimiyetinin "yasallaşmış" olacağından başka...

Bu durumda halkın önünde ne gibi seçenekler kalır?

Biz, böylesi bir durumun Kıbrıs Türk halkının toplumsal varlığını son derece tehlikeli bir pozisyona sokacağına inanıyoruz.

Bu durumda Kıbrıslı Türklerin adadan göçü büyük oranda hızlanacaktır.

Dağ fare doğuracak; çözüm denen burjuva anlaşma aslında Kıbrıslı Türkün ÇÖZÜLÜŞÜ olacaktır.

Ne yapmalı dersiniz bunu da önümüzdeki sayıda ele alalım.

Buyurun cenaze namazına!

Gazetemizin geçen sayısında bu köşede sizlerle paylaştığım gözlemlerin kehanet olmadığı ortaya çıktı.

KTTO'nun girişimi ile ortaya çıkan 'sivil toplum' insiyatifinin muğlak ifadelerle dolu ve gerçekte Denктаş -Ankara çizgisinden farklı olmadığını yazmıştım. Bu şekliyle, sadece vatandaşın barış özlemlerinin istismarına dayalı ve satır aralarını okuyamayan herkesin rahatlıkla imza atabileceği bu metnin en temel konularda hiçbir açıklık taşımadığını vurgulamıştım. 'egemenlik', 'ortaklık anlaşması' vs. gibi konularda hiçbir somut tavır ortaya konmadığına dikkat çekmişim.

KTTO böylesi muğlak bir bildiriye neden gereksinim duymuştu?

Çünkü amaç, halkın büyük çoğunluğunun arzularını Denктаş-Ankara çizgisi ile buluşturmak, daha doğrusu kitlelerin rejimin resmi tezlerini desteklemesini sağlamaktı. Halkın genel istek ve özlmleri Denктаş-Ankara çizgisine terstir. Bu nedenle doğruları söyleyerek, veya talepleri çok net bir şekilde ve somut olarak ortaya koyarak halkın desteğini sağlamanın olanaksız olduğunu da bildiklerinden, söylediklerinin anlaşılmasında için en temel konuları muğlak ve yuvarlak ifadelerle, süslü püslü ama 'nereye çeksen gider' biçimde halka yutturmaya çalıştılar, ve başırdılar da! Bunun öztürkçesi halkı kandırmak ve siyasi sahtekarlıktır.

KTTO'nun bu hem nala hem mıha tavrı ile halkı Ankara'nın çizgisine sürüklemeye girişimi, yine de Efendiye tatmin etmedi! KTTO bildirgesine verdiği yanıtta Denктаş muğlak olan tüm unsurların daha somut bir şekilde ifade edilmesini istedi. Aslında istediği, iş adamları çevresinden, daha açık bir destektir.

Denктаş KTTO'na şu soruları yönetiyor: "Biz, iki egemen taraf arasında yeni bir ortaklık anlaşması yaparız diyoruz. Bu ortaklık devletini, dışta her iki tarafı temsil edebilecek yetkilerle donatılabiliriz diyoruz. Rum tarafı bunu kabul etmiyor.

Siz ne diyorsunuz? Ortak vizyon açıklamanız bu hayati konuda suskundur. Ben masa başında bu konularda suskun kalamam. Ortaya koyduğum modeli Türkiye de kabul etmiştir. Desteklemektedir. Siz destekliyor musunuz, desteklemiyor musunuz?

Destekliyorsanız, yeni bir ortak vizyon'a ne gerek vardı? Dış dünya'ya aylardır devam eden görüşmelerde ortaya koyduğumuz vizyon'dan başka Rumların kabul edebileceği yeni bir vizyon varmış intibasını vermekle görüşmeciyi zayıflatıldığının farkında değil misiniz?"

Hadi bakalım sevgili ve de 'demokrat' sermayedarlarımız. Büyük reisinizin sorularını yanıtlayın da bizde anlayalım sizlerin ne kadar barıştan ve AB'den yana olduğunuzu. Açık alın da boyunuzun ölçüsünü

görelim!

Değerli Okurlarım, gelişmeler gösteriyor ki emperyalizme karşı mücadelede bir orta yol yoktur. Kıbrıs sorunu emperyalist güçlerin yarattığı bir sorundur ve tamamıyla onların istekleri doğrultusunda şekillenmektedir. Emperyalist güçler bu sorunu demokratik yollardan çözemezler. Adaletli bir şekilde çözmeleri ise kesinlikle olanaksızdır. Onlar bu sorunu ancak kaba kuvvetle ve güçlü olanın lehine olacak şekilde 'çözer' ki bu da çözüm değil güçlü olanın çıkarları doğrultusunda bir dayatma olur. Tıpkı şu andaki defakto durum gibi. Adamlar boşuna çözümsüzlük çözümdür demiyorlar. Şu andaki durum ABD'nin bugünkü çıkarlarına en iyi hizmet eden durum olduğu için 28 yıldır devam ediyor, ve ABD emperyalizmi ve çevresindeki güçler için bu çözümsüzlük şu an için çözümdür. Onlar için yapılması gereken bu durumu meşrulaştırmak, bu mümkün olmadığı sürece de çözümsüzlük şeklindeki 'çözümün' sürmesini sağlamaktır. Bu konudaki son ABD planını da geçen sayımızda sizlere anlatmıştım. Ya Ab Türkiye'ye bir takvim verir ve buna bağlı olarak Türkiye de Kıbrıs'ta AB ile bir uzlaşmaya yanaşır, ya da Çözümsüzlük sürer ve Güney Kıbrıs'ın AB'ye katılması halinde Kuzey de TC'ye ilhak edilir.

Son günlerde uluslararası basından izlediklerimiz, Denктаş ve TC yetkililerinin açıklamaları bu yöndeki gözlemlerimizi doğrular niteliktedir. 28/08/02 tarihli Financial Times'ta yayınlanan başyazıda Türkiye'nin AB'den takvim alması karşılığında Kıbrıs'ta bir uzlaşmaya razı edilebileceği anlatılmaktadır. Denктаş'ın yakında KKTC-TC ilişkilerinde yeni önlemler alınabileceğine ilişkin açıklaması, TC dışişlerinden basına sızdırılan haberlerde KKTC dış işleri bakanlığının feshedilmesi planları ve Mehmetali Birand'ın yazdıklarını, bu senaryonun hayata geçirilmesinin adımları olarak gözlemlemekteyiz.

Bu gelişmeler karşısında Çözüm ve AB hayalleri ile kah Ankara'nın kah AB'nin peşinde koşan teslimiyetçi aydınlarımız ve 'sol' derin bir hayal kırıklığı içindedir. Emperyalist tahakküm altında adil bir barış ve hatta AB hedefinin bile oyalamaca olduğunu hissetmeye başlayıp moralleri bozuluyor. Bunca yıldır AB hayalleri kuranlar şimdi "biz bu hayallerin peşindeki hayalperestler miyiz?" diye kendi kendilerini sorgulamaya başladılar.

Evet beyler hayalperestsiniz. Ölü gözünden yaş akmaz. Boşuna beklemeysin. Bu mücadelede ara yol yoktur. Ya emperyalizmden tam kopuş için mücadele ya da boyunduruk. Ticaret odasının, AB'nin, yani sermaye ve temsilcilerinin arkasından gitmek sizi emperyalizmin boyunduruğundan kurtaramaz. Boyunduruktan kurtulmanın tek yolu Anti Emperyalist Birleşik Cephe Hükümetinin zaferi için mücadele etmektir.

GRİVAS KİMDİR?

Baştarafı 8. sayfada

Bu düşünce ve kafa yapısı onun daha sonra Kıbrıs'taki eylemlerine kılavuzluk ediyordu. Daha 1948-49'da, Kıbrıs'ta, Kıbrıslı ve yabancı sermayeye karşı sürekli grevler ve gösterilerin yapıldığı sınıf mücadelesi şartlarında gerek Kıbrıslı Rum gerekse Kıbrıslı Türk işçilerin lideri olan AKEL'in muazzam gücüne karşı savaşmak için X tipi bir örgüt yaratma düşüncesindeydi (Lefkoşa'da temasları vardı.). Grivas'ın Kıbrıs'taki tüm karışmacılığı süresince yaptığı açıklamaları, eylemleri ve taleplerine bakıldığında açıkça görülmüyor ki, onun, anti-komünizmi, şovenizme bürünen milliyetçiliğinden daha güçlüydü. (Anglo-Amerikan emperyalizmi ve Sovyet komünizminin rekabeti ile karakterize edilen bir dünya düzeninde, Orta Doğu petrolünün kontrolü için gerekli olan, üç kıtanın kesiştiği bir ada için bunun sonuçlarını ne olduğunu düşünebilir misiniz?) 1956-58'de İngiliz'in Makarios'u sürgün edip Kıbrıslı Rumların tek lideri olarak Grivas'ı bırakması bir kaza mıydı? Bir yanda, gerek Türkiye ve Nektas'ın ve diğer yanda Anglo-Amerikalıların 1964-67'de onun Kıbrıs'a dönmesine izin vermeleri (1960 antlaşmasına göre dönmezdi) bir kaza mıydı ve Makarios'un muazzam popürlüğü olmasaydı onu iktidara oturtmayacaklar mıydı? CIA tarafından iktidara getirilen ve kontrol edilen Yunan cuntasının EOKA B'yi finanse etmesi bir kaza mıydı?

EOKA 142 İngiliz, 86 Kıbrıslı Türk ve 278 Kıbrıslı Rum katletti ve bunun yanında 1958 iki-toplumlu kanlı çatışmalarda 55 Kıbrıslı Türk ve 60 Kıbrıslı Rum katledildi ki EOKA ve kardeşi TMT dolaylı olarak bundan sorumludur. EOKA dünyada düşmandan çok daha fazla "hain" öldüren tek "ulusal kurtuluş mücadelesi"dir. (Bir Kıbrıslı Türk, bir komünist veya herhangi bir kişi EOKA'nın otoritesini sorguladığında Grivas'ın sapık kafasında otomatik olarak bir hain ise bu rakamlar kolayca izah edilebilir.) 1960-74 dönemi sürecince, Grivas AKEL'in yasadışı ilan

edilmesi için Makarios'a baskı yapıyordu. (Genelde ulusal düşmana karşı ulusal birlik isteyenler milliyetçiler değil midir? Grivas'ın şovenizmini geçen anti-komünizmini gösteren en gerçek trajik olay, Makarios'un yasadışı olarak 1964'ten sonra Çek silahları alma çabasıydı. Grivas, Kıbrıslı Rumların Kıbrıslı Türk kardeşlerine karşı silahlanmasına karşı olduğundan değil de silahların başka bir komünist ülkeden olmasından dolayı, Makarios'un gizli anlaşmalar yaptığı konusunda kamu açıklamaları yaptı!!!

Grivas'ın yaptığı o kadar çok suç ve hata var ki bir kitap yazılabilir. Yeşilhattın her iki tarafında olanların akılda tutması gereken şudur ki o varlığından dolayı çok suçlanacak olan kişidir. Daha da önemlisi, gerek bir şovenist gerekse bir anti-komünist olarak Anglo-Amerikan emperyalizmine çifte olarak değerlidir, çünkü o Kıbrıs halkını Rumlar ve Türkler olarak ve Rumları da "yurtseverler" ve "hainler" olarak bölebilecekti. Onun her iki alanda da ortakları vardı: Yorgacis, Sampson, Nektas size birşey hatırlatıyor mu?

Ek -Kısaltmalara Açıklamalar

(Çevirmen tarafından eklenmiştir):

EOKA -Kıbrıslı Savaşçıların Ulusal Örgütü (Ethniki Organosis Kyprion Agoniston EOKA B - Kıbrıslı Savaşçıların Ulusal Örgütü -B (Ethniki Organosis Kyprion Agoniston -B) X -Grivas'ın Atina'da örgütlediği

anti-komünist çeteler EAM -Ulusal Kurtuluş Cephesi (Ethnikon, Apelethertotikon Metopon) EDES -Yunan Demokratik Ulusal Ligi (Ellinikos Dimokratikos Ethnikos Syndesmos) EKKA -Ulusal ve Sosyal Kurtuluş (Ethniki kai Koinoniki Apelethth-erosis) ELAS -Yunan Ulusal Kurtuluş Ordusu (Ellinikos Laikos Apelethertotikos Stratos) TMT -Türk Mukavemet Teşkilatı AKEL -Emekçi Halkın Reformcu Partisi (Anorthotikon Komma Ergazomenou Laou)

Gancelli

evrenalex@yahoo.com

Evren Muter

Demokrasi lafazanlığı

Varsayalım Şener CTP'nin dediği gibi "Askerin," ya da "derin devletin" adamı! Varsayalım ki Afrika gazetesi Denktaş'la ortak çalışıyor!!!

Varsayalım "AB'nin" parasını da alıyor... Ki bunun bir garantisi de yok! İspatlanmadı bile...

CTP Afrika'ya iftiracı derken! Var sayalım Afrika emperyalizme karşı, ama emperyalist çözümleri savunuyor...

Yani bir paradoksun içinde!!! Bir kere CTP'li AB şakşakçıları bunu çok iyi bilmeli...

Hele hele de sarayın kuşu Talat!!! Elçilik tarafından yönetilen bir toprak parçasında seçim nasıl kazanılır daha iyi bilir...

Kimlerle ittifak yapmak gerektiği... Kimlerle sıkı fıkı geçinmek gerektiğini... Biz mi bileceğiz?

Halk mı bilecek? Makinist Niyazi'nin çırağı Süleyman mı bilecek?

Tabii ki CTP'li kadrolar bilecek! Durum böyle iken, Yeni Düzen yazarlarına ne oluyor?

AB'ci yazarlara ne oluyor? Yoksa emperyalizm kendi arasında ortak bir payda mı bulamadı?

Ve bu çıkar çatışmasını Şener ve Yenidüzen arasında mı yapmaya karar verdi?

Kim kazanırsa sonuç ona göre mi değişecek?

Bir kere üzerinde durulması gereken bir nokta vardır!

Bölgede emperyalizmin bekçisi TC ordusu, Türkiye'de AB yasaları alınırken neden böyle bir girişimde bulunur?

Denktaş köşeye sıkışmışken... Oligarşi temsilcileri bunu ellerinden geldiği kadar gizlemeye devam ederken?

CTP ve Afrika neyi paylaşamıyor? Yoksa CTP'ye birşeyler mi oluyor?

Ali Osman'ın televizyonda o meşhur Garga'ya...

Volkan temsilcileri hazır oradayken... -Sen de içeri atıldın...

-Sen de casus diye nitelendirildin... -Sor bakalım sayın saray temsilcilerine...

-Deliller nerede? Derken...

CTP nerede idi? Yoksa CTP bu tavrı ile askerden, TC elçiliğinden ve de Denktaş'tan af mı diliyor?

Bu ne anlama geliyor? Günlük politikalarını Şener Levent ve de Memduh Ener üzerine kuran CTP'li AB şakşakçıları...

Bu yolla yeniden seçim mi kazanacaklar?

ilerdeki seçimleri mi garanti ediyorlar? Bu günlük, el yordamı ile yürütülen politikaların altında ne var?

Bir parti, kendi yayınındaki bir yazının sahibini bilmezse, her geleni gazeteye korsa...

Dilencilik gazeteciliği yapmaya devam ederse...

Bu ne anlama gelir? Kontrolsüz yazılar yayınlanırsa?

Volkan'da sevinir, Denktaş'ta, asker de! Yoksa üzülürler mi?

Belli, CTP'nin kavgası düzen kavgası değil...

AB rüyaları ile uyuyan CTP üyelerine ve de elemanlarına sesleniyoruz...

Biz de Yeni Düzen'de yazı yazabilir miyiz?

Ali Osman'da, Memduh Ener'de, Şener Levent'de yaza bilir mi?

"Demokrasi beşiği" Yeni Düzen'de biz de bunu yapabilir miyiz?

Her gün AB karşıtı, anti emperyalist, komünist yazılar yazabilir miyim?

Cenk Mutluyakalı meslektaşımız bize cevap versin...

Faize Özdemirciler'e, gel gazeteyi beraber basalım teklifini yaparken, ciddi miydi?

Her türlü yazı yazma özgürlüğümüz varsa...

Neden yazmayalım! Yeter ki demokrasi olsun, değil mi Ferdi Sabit bey?

Yeter ki AB demokrasisi olsun... Yeter ki burjuva demokrasisi olsun...

Sen bilmeyeceksin de kim bilecek... Siz bilmeyeceksiniz de kim bilecek...

Siz özür dilemeyeceksiniz de kim özür dileyecek!

Demokrasi değil mi? Demokrasi özür dileyecek...

Kendi başına, bağımsız, ama AB karşıtı, Ankara karşıtı olmasın...

Yeter ki Şener karşıtı olsun, Afrika karşıtı olsun KSG karşıtı olsun...

Adını da demokrasi koyun... Biz çok gördük bütün bunları...

Hitler'in de "demokrasisi" vardı! Biraz da delilleri sorun Denktaş'a!

Siz bizden daha çok yakınsınız...

Türkiye seçim arenasındaki matador Derviş

NAZLICA

Nazlı Şahin

ABD'den alalecele getirtilerek ekonomiden sorumlu devlet bakanlığına oturtulan Kemal Derviş, her ağzını açıp "Türkiye ekonomisi çok daha iyi olacak" dedikçe IMF ve DB'sı ile birlikte ekonomiyi dibe vurdurduktan sonra bakanlıktan istifa ederek seçimlerde milletvekilliğine soyundu. Peki neden CHP'yi seçti? Neden sosyal demokratları muhafazakarlar ve merkez sağa karşı toplamaya çalışıyor? Türkiye arenasında boğalar kim? Derviş nasıl bir matador olacak?

Bütün bu soruların cevaplarını ülkede olup bitenleri izleyen belleği kuvvetli insanlar bilecektir ama kafaları karışan insanları biraz düşünmeye zorlayalım.

Dünyada süper güç haline gelen ABD emperyalistleri her ülkede olduğu gibi Ortadoğu'da ileri karakolu olan Türkiye'de de her zaman olduğu gibi daha önceden hazırladıkları seçim senaryolarını uygulamaya başladılar.

Erken seçim kararını ince bir politika ile başlatan Derviş, seçim kararı alındıktan sonra partileri dağıtma, partiler kurdurmaya ve partileri birleştirmeye yönelik çalışmalara hız verdi. Büyük sermayenin ve finans sermayesinin çıkarlarını koruyan Derviş, seçim öncesi sosyal demokrasi ve sol hayranlığını dile getirmeye başladı, çünkü IMF ve DB'nin uyguladığı politikalarla toplumun büyük bir bölümünün yoksullaştırılması, bu kesimin sola kaymadan sosyal demokrasi adı altında toplanmasını gerekli kılıyordu.

Tarihin her aşamasında sol ve dini gruplar ABD ve kapitalist ekonomiler tarafından gözetlenmiş ve denetim altında tutulmuştur. Bu gruplar denetlenmezse kapitalizmin aleyhine çalışıyor olabilir. Oysa, bu akımlar denetlendiği zaman birbirinin aleyhine de yönlendiriliyor olabilirler. Bu nedenle kapitalizm, bu akımların chileştirilip, denetim altına alınmasının planlanmasını kesinlikle elden bırakmaz.

Bilindiği gibi Derviş de AKP başkanı Erdoğan da bir süre önce ABD'ye gidip

bazı temaslarda bulundular, her ikisi de bu konuda kamuoyuna hiç bir açıklama yapmadılar. Ülkedeki onca partinin üyelerinden biri de çıkıp sorgulama gereği hissetmedi. Çünkü bazı sosyalist partiler hariç diğer partilerin tamamı ABD'nin izni olmadan tuvalete bile gitmekten korkan acz içinde bulunan insanlar tarafından yönetiliyor.

Bunun içindir ki Derviş, bu işler için tam biçilmiş kaftandı. Derviş koalisyon oluşturabilir ve ülkede yaşanan bu kargaşa da sona erdirilmiş olur diye düşünen ABD, senaryosunu adım adım uyguluyor. Türkiye arenasında merkez sağ partiler, muhafazakar partiler, dini partiler ve demokratik sol partiler boğaları oluşturuyor, Matador Derviş ise ABD'nin eline verdiği kırmızı pelerinle chileleştirme görevini çok akıllıca manevralarla yerine getiriyor.

Türkiye arenasında bütün çirkinliği ve kötülüğüyle ABD'nin politik oyunları oynanıyor. Halk açık ve sefalet sınırlarına gelmişken, ABD'nin bölge barışı konusunda tehlike olarak gördüğü Saddam'ı bahane ederek Ortadoğu'da gücü ve petrolü ele geçirmek için Irak'a düzenleyeceği saldırı ile başlayacak olan savaşa da taraf olan Türkiye Ordusu ve hükümeti halkın yaşamını göz ardı ederek emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda hareket etmeye devam ediyor. Bu kargaşa ve kaos ortamında dizginleri elinde tutmak isteyen ABD Derviş'i siyaset arenasına çıkardı.

Türkiye'nin bağımsızlığı ve demokratikleşmesi yönünde hiçbir adım atmayacak olan Derviş ve bütün düzen partileri halkın çaresi olamaz. Dışardan emir almayan ve halkın istediği politikaları kendi politikası olarak kabullenen partiler ancak çözüm olabilir.

Emperyalizmin her ülkede yaptığı gibi Türkiye üzerinde de uyguladığı senaryoların neler olduğu bilmek ve bu oyunları tersine çevirmek ülkesini seven her bireyin görevi olmalıdır.

Barış, ama nasıl?

İnsan savaşı gibi inanmadığı bir şey için acı çekeceğine Barış gibi bir dava uğruna ölse daha iyi değil mi?

Albert EINSTEIN

EINSTEIN'nın dediği gibi barış uğruna ölmek, tutsak yaşamaktan ve emperyalistlerin ekmeğine yağ sürmek için yapılan savaşları desteklemekten çok daha iyi ve çok daha onurludur.

Savaş; kan, gözyaşı, yoksulluk ve ölümdür. Emperyalist politikaların silahlarla uyguladığı yok etme eylemidir.

İnsanlık; dünya savaşlarını, yakin tarihimizde yaşanan Körfez savaşını, Afganistan'ı ve Filistin gerçeğini asla unutmamalıdır. Ve yaşanacak olan Irak savaşına karşı çıkmak insanlık onurudur.

Dünyanın devi ABD ve Avrupa emperyalistleri asla kana doymayan birer canavardır. Türkiye Ordusu Irak'a yapılacak olan saldırılarda yer almasını haklı çıkarmak için 90 yıldır Kürtlerin elinde bulunan Kuzey Irak'taki Kerkük ve Musul topraklarını "Hatay gibi kendi topraklarımıza katmalıyız, oralar Türk topraklarıdır" gibi safsatalarla Türk halkını şövenist duygularla doldurma politikasına şimdiden başladı.

Dengesizlikler, eşitsizlikler ve krizler ülkesi olan Türkiye'de vakfı, yıkıcı ve savaş yanlısı şöven dalga yükseltilmeye çalışılıyor. Faşist savaş çığırtkanlığının yükseldiği günümüzde halklar faşizmin taktiğiyle birbirlerine düşman gösteriliyor.

Yakın tarihe dönüp baktığımızda görüyoruz ki, yapılan her savaş emperyalistlerin çok daha güçlenmesi ve dünya halklarına hakim olması amacı ile yapılmıştır. Irak'la yapılacak olan savaşta ABD'nin Ortadoğu'da kurmak istediği egemenliğini pekiştirmekten başka bir şey değildir.

Türkiye'de yükselen büyük ulus şövenizmi ve savaş kıskırtıcılığı; diğer yandan da tepe taklak yuvarlanmanın potansiyellerini üretmektedir.

Yaşadığı dünyanın ve toplumun maruz kaldığı haksızlıklara, adaletsizliklere, yoksunluklara, eşitsizliklere baş kaldırıp, "toplumun vicdanı" olmak, sosyalistlerin görevidir. Çünkü, ücretli kölelik sistemine ve emperyalist savaşlara karşı, "bu günkü düzeni ortadan kaldıracak tek hareket" Marksizm, insanlığın insanal özüne dönüş mücadelesi olmasından dolayı, gerçek barış kavgasının da güvencesini oluşturuyor.

Sömürüye ve savaşlara karşı çıkmak sosyalistlerin asıl görevi, insanım diyen her bireyin de görevidir.

Yaşadığımız ortamı seçme şansımız yok, ama onu değiştirme şansına sahibiz... Çocuklarımızın daha iyi ve huzurlu, barış içerisinde yaşayabileceği, kan, gözyaşı ve sömürünün olmadığı bir toplum düzeni için kavgayı bu gün vermeliyiz.

Barış içerisinde yaşayabileceğimiz bir dünyayı kurmak bizim ellerimizdedir.

Türkiye Cezaevleri Ülkesini Andırıyor

Türkiye İnsan Hakları Derneği (IHD) Başkanı Hüsni Öndül 27 Ağustos 2002'de basına yaptığı açıklamada Türkiye'nin bir cezaevi ülkesine benzediğini belirtti. IHD'nin basın açıklaması şöyle: "Cezaevleri tiplerini Adalet Bakanlığı internet sitelerinde tanıtıyor. Bir harita var ve pıtrak gibi ülkemize yayılmış durumda. Türkiye adeta bir cezaevleri ülkesi... Bakın kaç tip cezaevi var ülkemizde: A Tipi Cezaevleri, A1, A2 Tipi Cezaevleri, A3 Tipi Kapalı, B, C, E Tipi Cezaevleri, K1 Tipi, K2 Tipi Kapalı Cezaevleri, Hususi Tip Kapalı Cezaevleri, 350 kişilik Özel Tip Cezaevleri, 500 kişilik Özel Tip Cezaevleri, F Tipi Kapalı Cezaevleri, Açık Cezaevleri, Kadın ve Çocuk Cezaevleri, Çocuk Cezaevi, Çocuk İslahevleri... 17 değişik ad ve tipte cezaevi var. Toplam cezaevi binası olarak kullanılan binaların sayısı da 527. Bu cezaevlerinin toplam kapasitesi 72.021. F tipi cezaevlerinin sayısı 6 ve her birinin kapasitesi 368. Bu cezaevlerinin toplam kapasitesi de 2208. Temmuz 2002 itibariyle Türkiye cezaevlerinde toplam 58.665 tutuklu ve hükümlü bulunmaktadır. Türkiye cezaevlerinde tutuklu ve hükümlü olarak bulunan kadın sayısı 2175'tir. Sol görüşlü tutuklu ve hükümlülerin toplam sayısı ise 5999 olarak verilmektedir. Genelde kadın tutuklu ve hükümlülerin erkeklerle oranı yüzde dördü. Sol görüşlü tutuklu ve hükümlülerin kadın ve erkek olarak sayısı verilmemektedir. Ancak yukarıdaki orana birkaç puan eklemek yanlış olmaz sanırım. Siyasi tutuklu ve hükümlü kadınlar, F tipi cezaevlerinde değil, başka tip cezaevlerinde tutuluyorlar. Şu ana kadar cezaevinde ölüm orucunda yaşamını yitirenlerin sayısı 38 oldu. Kadınların adları, Fatma Ersoy, Nergis Gülmez, Sibel Sürücü, Hatice Yürekli, Fatma Hülya Tümgan, Aysun Bozdoğan, Tülay Korkmaz, Lale Çolak, Yeter Güzel, Meryem Altun, Semra Başyigit, Fatma Bilgin, Melek Birsan Hoşver, Gülnihal Yılmaz'dı. Sayıları 14'ü buldu.

Bir de ölüm orucu sonucu yaşamını yitiren tutuklu yakınları vardı. Sayıları 7 idi bu insanların. 6'sı kadındı. Gülsüman Ada Dönmez, Canan Kulaksız, Şenay Hanoğlu, Zehra Kulaksız, Hülya Şimşek, Özlem Durakcan'dı adları. Tahliye olduktan sonra ölüm orucunu sürdürenler vardı. 10'u yaşamını yitirdi. Yaşamını yitirenlerin 5'i kadındı. Sevgi Erdoğan, Gülay Kavak, Umüş Şahingöz, Ayşe Baştımur, Zeynep Arıkan Gülbag'dı adları. Yukarıda belirtilen biçimde yaşamını yitirenlerin toplam sayısı 55'i buldu. Bunun 25'i kadın. Yorum yapmıyoruz. Yorumu kadın araştırmacılarına, aydın ve sanatçılara, yazarlara bırakıyoruz. Bir de Adalet Bakanlığı'na, "tecrit" konusunda gereğini yapmak üzere..."

Emperyalizmin Son Skandalları

KSG-özel

ENRON, WorldCom, Anderson, Marconi...

Bu isimleri gazetelerde, televizyonlarda şu veya bu şekilde işittik. Bu şirketler ABD emperyalist global tekellerden bazıları... Yüksek karlar yaptıklarını açıklayan bu şirketler bir anda nasıl çöktüler?

Son bir yıldan fazla girdiği ekonomik durgunluktan bir türlü çıkamayan emperyalizm, içinde bulunduğu bu çıkmazdan kurtulmak için bir dizi alternatif düşünceler açıklamakta, bugün yaşanan sorunların kapitalist-emperyalist sistemden kaynaklandığını kitlelerden gizleyerek, bir dizi gerekçeler öne sürmektedir.

Emperyalist sistemin yaşadığı ekonomik durgunluğu 11 Eylül saldırısına bağlayan emperyalistler, sistemin kendisinde var olan üretim tarzından kaynaklandığını gizlemeye çalışıyorlar.

Bugün yaşanan ekonomik durgunluk 11 Eylül ile mi geldi?

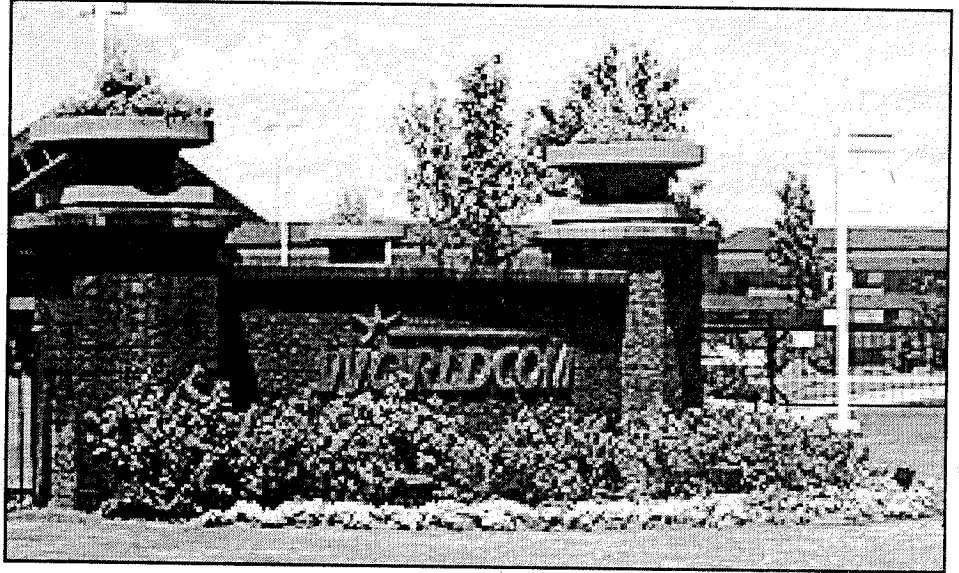
Kesinlikle hayır!

Bugün yaşanan ekonomik durgunluk 2000'de dot.com şirketlerinin çökmeye başlaması ile başladı. Bu çökmeler, başta İngiltere ve ABD emperyalizminde kendini gösterdi. Finans kapital, dot.com şirketlerinden elde ettiği karların sıfırlanması karşısında sermayelerini başka alanlara aktarmaya çalıştılar. Ancak nafiye... Dünya piyasası, aşırı üretimden dolayı doyuma ulaşmıştı. Sermaye yeni alanlara girmede

Bu amaç uğruna bankalardan büyük oranda borçlanarak ve çeşitli ülkelerde bir dizi siyasetçilere maddi kaynak sağlayarak - onların seçim kampanyalarını finanse ederek- seçilmeleri kazanmalarını sağladı ve ABD kongresinden ve diğer ülkelerdeki meclislerden ona uygun yasalar geçirtti.

Enron, senatörlerin yanında baba ve oğul Bush'la yakın dostluklar kurdu, bunların seçilmelerini sağlayarak bir dizi imtiyazlar elde etmek için girişimlerde bulundu.

Enron, Dot.com şirketlerinin parlak olduğu bir yıllık dönemde (1999-2000) \$880 milyar satış yaptığını açıklayarak finans kapitalin Enron hisselerinde spekülasyon yapmasını sağladı. Banka sermayesi Enron'un bu hızlı gelişmesinden faydalanarak karlarına karlar kattılar. Ancak şirket yöneticileri, kendi çıkarları uğruna ve banka sermayesini sağlama almak amacıyla, muhasebe defterleri ile oynamaya başladı. Karlarını mevcut olandan çok daha fazla göstererek borsada spekülasyonları kızıştırdı. Bu sahte hesaplamalarda ayrıca global bir şirket olarak faaliyet gösteren yeminli murakip firması, Anderson, da önemli rol oynadı. Emperyalist burjuvazi birbirini kollamaya başladı. Küçük mevduat sahipleri, emekli fonları Enron'un yüksek karlarının nereden gediğini dikkate almadan Enron hisselerini almaya başladılar. Bankalar da bu şişirilmiş hisseleri seve seve bu küçük mevduat sahiplerine ve emeklilik fonlarına satarak büyük karlar elde ettiler.

bankalar bunu onaylamadı ve Enron hisseleri 95 dolardan 1 dolara düştü ve iflas etti. Enron skandalı dünya çapında bir dizi banka ve emekli sandıklarının 4 milyar dolar dolandırarak tarihte yerini aldı.

Enron'da ortaya çıkan sahtekarlıkla beraber alacaklılar skandalın boyutunu açıklamaya başladılar. Tekel ve siyasetçiler arasındaki ilişkilerin ne kadar sıkı fıkı olduklarını bildikleri halde, karlar yaparken seslerini çıkarmadılar hatta teşvik ettiler. Skandal ortaya çıkınca da işlerin bu şekilde yapılmaması gerektiği konusunda vaaz etmeye başladılar.

Emperyalistlerin sözcüleri, 2002 Bahar'ında faizlerin düşük olmasının ekonomiyi olumlu yönde etkilemekte olduğunu söylemeye başladılar. Küçük mevduat sahipleri borsaya yatırım yapmak için teşvik edildi. Çok düşük banka faizleri karşısında küçük mevduat sahipleri paralarını faiz hesaplarından çekerek bankaların borsa hesaplarında işlem gören hesaplara topyekün yatırmaya başladılar.

Ortalık Enron'dan sonra sakinleşmişti ve borsa yeni gelen paralarla yükselmeye başlamıştı. Ancak yeni bir şirket, WorldCom'da işlerin iyi gitmediği ortaya çıktı. WorldCom 15 yılda telekomünikasyon dalında küçük bir şirketten milyarlık bir şirkete dönüşmüştü. Dünya çapında bir kuruluş olarak işlerini yürütüyordu. WorldCom bir dizi firmaları satın alarak büyümüştü. Bu satın alma işlemlerini de bankalar aracılığı ile gerçekleştiriyordu.

2001'de başlayan ekonomik durgunluk ile beraber, şirketler borçlandıkları paraları ödemedi sıkıntılar çekmeye başladı. Ancak daha düne kadar göklere çıkarılan şirket yöneticileri şimdi sahtekarlıkla suçlanıyordu.

Tıpkı 1990'larda Asil Nadir gibi...

Bankalar borçlarını almak için şirketleri sıkıştırınca şirket yöneticileri de muhasebe defterleri ile oynayarak borsada şirket hisselerini yüksek tutmayı ve bankaların bu baskılarından kurtulmayı hedeflediler. Ekonomik durgunluk devam ettikçe WorldCom da Enron gibi skandalla sarsıldı ve çöktü. WorldCom'un 4 milyarlık karını sahtelediği ortaya çıktı. Bunun ardından Xerox,

AOL, Tyco, Adelphia, Merrill Lynch, Global Crossing firmalarının da muhasebe defterlerinde sahtekarlık yaptığı ortaya çıktı.

Skandalların sadece ABD tekellerinede mevcut olmadığı, İngiliz, Fransız ve Alman şirketlerinin de bu skandallar içinde yer aldığı ortaya çıktı. Alman Savunma Bakanının tekellerden rüşvet aldığı, İngiliz İşçi Partisinin de Enron şirketinden bağış aldığı ve buna karşılık İngiltere'de bazı şirketleri satın alması için yeşil ışık yaktığı ortaya çıktı.

Bu skandallarla beraber para borsası geçtiğimiz yıla oranla yüzde 25 düştü. Faizlerin düşük olması nedeniyle borsaya yönelen küçük mevduat sahiplerinin paralarına finans oligarşisi bu metodlarla el koydu.

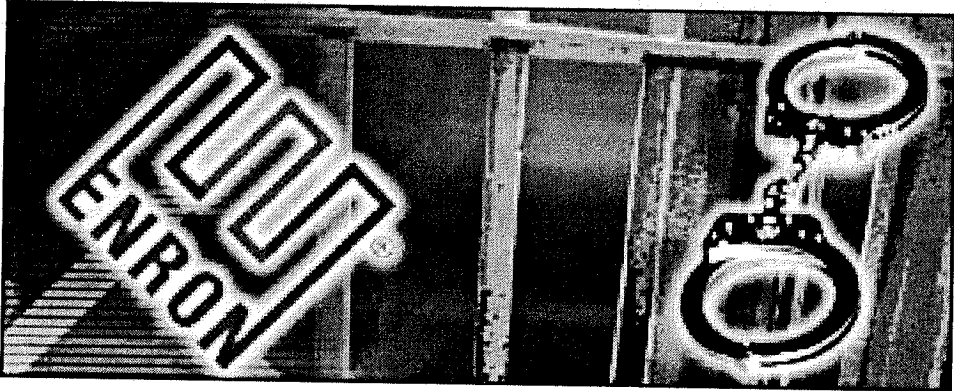
Kıbrıs'ta bankalar batırılarak mudilerin paralarına el konulduğu gibi emperyalistler de bu şekilde küçük mevduat sahiplerinin paralarına ve emeklilik yatırımlarına el koymuş oldu.

İflas eden şirketler ve bu şirketlere ürün sağlayan şirketler onbinlerce işçiyi işten attı. Emperyalizm bir dizi üretici güçleri çok kısa zamanda yıkıma uğrattı.

Emperyalist bankalar boş durmuyor... Elleri birikmiş paraları işletmek için yeni pazarlara yöneldiler. Düşük banka faizlerinden ve borsadan nasibini alan küçük mevduat sahipleri, ev spekülasyonuna yönelerek karşılayabileceklerinden çok daha fazla borçlarla ev satın almaya yönlendirildiler. Daha 5 yıl öncesine kadar Londra'da ortalama ev fiyatı 75 bin sterlin iken bu ortalama ev fiyatı 235 bin sterline yükseldi.

Bugün, aşırı üretim nedeni ile yaşanan ekonomik durgunluğun ekonomik krize doğru gittiği gözlemleniyor. Ekonomik krizin işsizliği, ev fiyatlarında düşüşü ve küçük mevduat sahipleri ile işçileri yıkıma götüreceği berrak bir şekilde gözlemleniyor. Finans oligarşisinin ev fiyatlarındaki düşüşten etkilenmeyecekleri, evlerini kaybedecek olanlardan tüm borçlarını alacakları, ev satın alanlarla yaptıkları sözleşmelerde görülebiliyor.

Emperyalizm, milyonlarca işçi ve emekçileri yıkıma ve sefalete iterek milyarlarına milyarlar katmaya devam ediyor.

zorlanırken, tekellerin karları da düşmeye başlamıştı. Emperyalist sermayenin finans ettiği geri bıraktılmış ülkelerin ekonomileri yıkıma itilerek daha da borçlandırıldı. Arjantin, Türkiye gibi kapitalist-emperyalist ekonomiler bir çığ gibi çöktü. Emperyalistler, bu bataklıktan kurtulmak için yeni girişimlerde bulundukça daha da bataklığa saplandılar.

Tam da bu dönemde ABD emperyalizminin gözde şirketi ENRON karlarının beklenenden çok daha düşük olacağını açıkladı. Tüm bunlar 11 Eylül öncesi cereyan eden gelişmeler ve ardından 11 Eylül saldırısı gerçekleşti. İngiltere'de en büyük şirketlerden birisi olan GEC-Marconi borçlarını ödeyemeyeceğini açıklayarak iflas etti.

Enron, WorldCom, Marconi gibi şirketlerin büyümelerinin sırrı nerede idi?

Enerji ham madde kaynaklarını (doğal gaz vs) ve enerji üretimini kontrol altına alan Enron, ilerideki enerji talebine bağlı olarak bu kaynaklarına tekel fiyatları belirleyerek süper karlar elde etmeyi amaçlıyordu. Enron 15 yılda küçük bir işletmeden ABD emperyalizminin yedinci büyük şirketi durumuna gelerek dünya çapında 40 bin kişi çalıştırıyordu.

Enron ve Genel Müdürü Kenneth Lay, ABD Başkanı Bush'un seçimleri kazanması için milyonlarca dolar harcardılar. Sadece başkanlığa gelmesini kutlamak amacıyla 2001 yılında 100 biner dolar bağışta bulundular. Buna karşılık olarak Bush rejimi Keneth Lay'i enerji siyasetini belirleme komisyonuna üye yaptı. Emperyalizmin demokarsisi, seçmenlerin çıkarlarını değil tekellerin çıkarlarını korumak amacıyla, tekel yöneticilerini bir dizi devlet komisyonlarına atadılar. (Batı demokrasisinin ne kadar demokratik olduğunu dile getiren 'sol'cularımızın kulakları çınlasın!).

Ağustos 2001'de Enron'un sahtekarlığı ortaya çıkmaya başladı. Dünya emperyalist-kapitalist ekonomisi bir durgunluk dönemi yaşıyordu ve Enron da bu durgunluktan nasibini alıyordu. İşte bu dönemde muhasebe defterleri ile oynayan Enron yöneticileri şirketten istifalarını açıklayarak yaptıkları dolandırıcılıktan kurtulmaya çalıştılar. Enron iflasın eşiğinden kurtulmak için kendinden çok küçük Dynegy ile birleşmeye çalıştı.

Ancak Dynegy şirketini finanse eden

IMF'nin Dünya Yönetimi

KSG-özel

2. Dünya Savaşı sırasında emperyalizm çok büyük yıkım yaşamış, savaşan ülkeler yıkıma uğrayan ekonomilerini yeniden inşa etmek için büyük sermaye gerektiğini görmüştü. Bu sermaye ise ekonomisi yıkıma uğramayan bir ülkenin elinde vardı. ABD'nin...

1944-45 Yıllarında ABD ve İngiliz emperyalizminin öncülüğünde Bretton Woods Antlaşması imzalanarak dünyada emperyalist sistemi finanse edecek ve ülkelere borç para verecek bir fonun oluşturulması kararlaştırıldı. Bu fona emperyalizme bağımlı ülkeler de dahil edilerek ekonomileri oranlarında hisse sahibi olacaktı. Bu fonun adı Uluslararası Para Fonu (IMF) olarak adlandırıldı.

IMF, 2. Dünya Savaşı sonrasında bağımsızlıklarını kazanan eski sömürgeler (bağımlı ülkeler) ve daha sonra 1990'larda Sovyetler Birliği'nin çökmesi ile doğu Avrupa ülkeleri ve Çin de üye yapılarak tam anlamı ile global bir fona dönüştü.

IMF'yi Kimler Yönetiyor?

IMF kurulduğundan bu yana, onu kontrol altında tutan büyük emperyalist ülkelerin kontrolünde çalışmalarını sürdürüyor. Ekteki tabloda da görüleceği gibi 10 ülke IMF'nin %53.1'ini kontrollerinde bulunduruyor ve bu 10 ülkeden altısı AB üyesi ülkeler olup %17.68'lik bir hisseye sahip... ABD emperyalizmi ise %17.11'lik bir hisse ile tek başına en büyük hisseyi elinde bulunduruyor.

ABD ve AB emperyalistleri Japon emperyalizmi ile el ele bağımlı ülkeleri sürekli olarak borçlandırarak hem sermaye ihracını, hem de kendi tekellerinin ürünlerini bu ülkelere pazarlamayı sağlıyor.

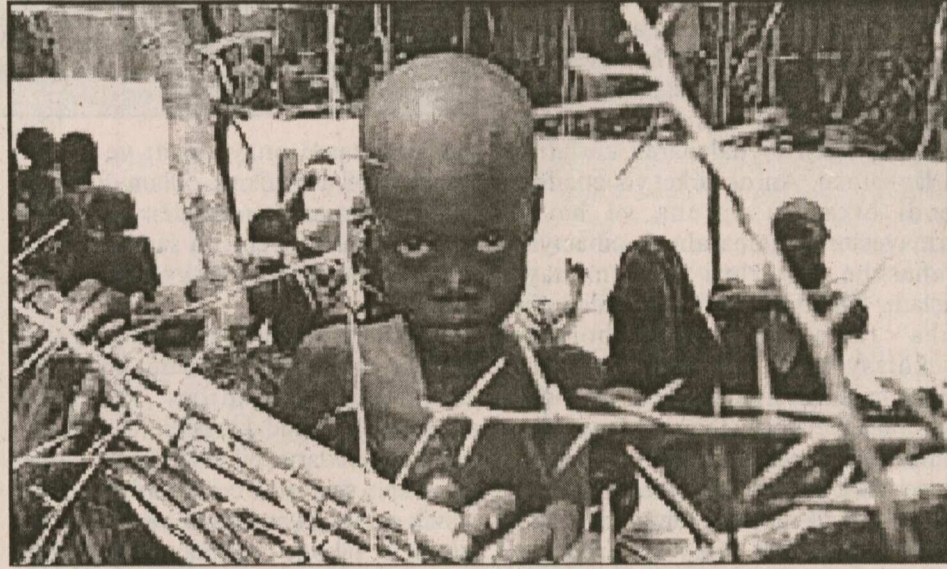
TABLO - IMF'de Hisselerin Dağılımı

IMF Üyesi	Hisse oranı
ABD	%17.11
Japonya	%6.14
Almanya	%6
İngiltere	%4.95
Fransa	%4.95
İtalya	%3.26
Suudi Arabistan	%3.23
Hollanda	%2.39
Belçika	%2.13
Kanada	%2.94
TOPLAM	%53.1
Diğer Ülkeler	%46.9
TOPLAM	%100.00

IMF Kredileri

IMF'nin esas rolü, ticaret açığı sorunları yaşayan ülkelere borç vererek ekonomilerini devam ettirmeyi (devaülasyon yaparak) sağlamak, aynı zamanda bu ülkelerin ithalata karşı kapılarını kapamamasına yardımcı olmak ve büyük emperyalistlerin hem sermaye ihracını hem de meta ihracını ayakta tutmaktır.

IMF bu borçları verirken, belli şartları öne sürerek borçlanan ülkenin ekonomisini kontrol altına alıyor. 'Liberalleşme', 'Özelleştirme', belli üretim dallarına yoğunlaşma girişimleri IMF'nin ŞARTLARININ bazı bölümlerini

oluşturur. Bu şartları kabul eden hükümetler - hatta muhalefet partileri - 'niyet mektubu'nu IMF'ye göndererek IMF'nin bu planlarını uygulayacaklarını beyan ederek borç alabilirler. Şartları kabul etmeyenler yıkıma mahkum edilirler.

'Bağımsız-Egemen' olduğunu öne süren bu bağımlı ülkelerin gerici rejimleri, ne kadar iddia ederlerse etsinler, IMF'ye bağımlı oldukları sürece ekonomileri ve siyasetleri de büyük emperyalistlere göbekten bağlı olmak zorundadırlar.

IMF borçlarının büyük çoğunluğu Stand-By Anlaşmaları (SBA) oluşturuyor. SBA'lar kısa vadeli borçlar olup 2 ile 4 yıl arasında ödenmesi gerekiyor. İhracatta sıkıntı yaşayan ülkeler borçlarını ödeyebilmek için vergileri daha da artırarak borçları IMF'ye ödemek zorunda kalıyor. Kar yapan bir dizi kamu kuruluşları özelleştirilerek emperyalist finans oligarşisine (yerli ve yabancı) çok ucuza

devrediliyor, 'kar etmeyen' kamu kuruluşları da kapatılarak onbinlerce işçi sokağa atılıyor ve sefalete terk ediliyor. Borçlarını ödemede zorluk çeken ülkeler borçlarını ödemek için IMF ile yeni şartlarla anlaşmalar imzalayarak borçlanmaya devam ediyor. Bu da global ekonomideki dugunluk veya kriz ortamında borçlanan ülkenin işçi ve emekçilerinin sömürsünü daha da katmerleştiriyor.

IMF'nin Daimi Müşterisi Türkiye

Son bir yılda IMF'nin kredileri incelendiğinde bu borçların toplam 53 milyar dolar olduğu ve bu miktarın 45 milyar dolarının SBA borçları olduğunu görüyoruz.

Son bir yılda IMF SBA kredilerinin büyük bir kısmını -12.8 milyar doları (yani yüzde 28.4ü)- TC hükümetine vermiştir. Afrika açlıkla boğuşurken ve kredi talep ederken, bütün dünyada ekonomik durgunluk yaşanırken SBA'nın yüzde 28'i niye TC hükümetine vermiştir?

2.Dünya Savaşı'ndan bu yana TC devleti, Avrupa ve Orta Doğu'yu bağlayan stratejik konumundan dolayı büyük emperyalist güçlerin jandarmalığını üstlenmiştir.

Ortadoğu'nun petrol kaynaklarının en büyüğü Suudi Arabistan'da olduğu herkes tarafından biliniyor. Ancak ikinci büyük petrol yatakları ise Irak'ta bulunuyor ve son 10 yılda bu yataklar büyük emperyalistlerin kontrolüne bir türlü geçememiştir. Gericisi Suudi Arabistan rejimi ile ABD emperyalistleri arasında uyuşmazlıklar gittikçe artmaktadır. Batılı emperyalistler ve Suudi Arabistan gericileri petrol kaynaklarının yönetimini eskisi gibi

devam ettirmek istememektedir. 11 Eylül saldırılarını yaptığı ileri sürülen El-Kaide örgütü Suudi Arabistan'daki gerici Şeyhler tarafından da finanse ediliyordu. Filistin'de İsrail'in saldırıları karşısında Arap kamuoyu ABD emperyalizmine karşı tepkilerini artırmıştır. Ortadoğu petrol kaynaklarından akan petrol tehlikeye girmiştir.

ABD, Irak'ın gerici Saddam rejimini yıkmak için harekete geçtiğinde Suudi Arabistan hükümeti kendi topraklarının kullanılmasına karşı çıkmıştır. Suudi Arabistan'ın gerek bu tutumu, gerekse El-Kaide örgütü ile bağlantıları karşısında ABD emperyalistleri Suudi Arabistan'da yeni rejim kurma arzularını gizlemiyor.

Oysa, ABD emperyalistleri ile beraber hareket eden İngiliz emperyalistleri, Suudi Arabistan gerici rejimi ile iyi ilişkiler içerisindeydiler. İngiliz emperyalistleri petrol karşılığı Suudi Arabistan rejimine silah satmakta Suudi rejiminin paralarını ABD bankalarının yanında İngiliz bankaları da kullanmaktadır. Bu da ABD emperyalistleri için bir dizi sorunları da beraberinde getirmiştir.

İrak'a saldırmak için ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'da karada üslere ihtiyaçları vardır. Bunu da ancak Kuveyt ve Türkiye'nin sağlayabileceği herkes tarafından görülmektedir. TC hükümeti 'biz bu saldırıda yokuz' desin.... Oflayıp püflesin.... IMF'nin borçları sayesinde ayakta durduğu sürece ABD emperyalizmine her türlü olanağı sağlamak zorunda kalacaktır.

Ancak Türkiye ekonomisinin ayakta kalması aynı zamanda AB emperyalistlerinin yatırımlarına da bağlıdır. AB emperyalistleri Türkiye'nin ucuz işgücünden ve pazarından kazanç sağlamayı arzulamaktadır. Bu nedenle AB emperyalistlerinin yatırımları Türkiye'de güvence altına alınmalıdır.

Bir taraftan ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'daki çıkarları, diğer yandan AB emperyalistlerinin TC'deki yatırımları ve çıkarları IMF'de ABD ve AB emperyalistlerini birleştirmiş ve 'Arjantin mi TC mi kredileri almalı' sorusuna yanıt noktasında TC'ye kredi verilmesi kararlaştırılmıştır. Bu krediler 'yardım' olmayıp faizleri ile beraber Türkiye işçi ve emekçilerinin daha da sömürülmesi sayesinde ödenebilecektir. Türk bankaları ve tekellerin kayıpları olmayacaktır. Onlar ne de olsa dünya emperyalist finans oligarşisinin birer parçalarıdır ve onlar Türkiye işçi ve emekçilerini sefalete itmiştir.

Aşağıda, Greenwich Unison Sendikası'nın KSG-LB'na bir kopyasını ulaştırdığı ve Afrika gazetesine gönderdiği destek mesajını bulacaksınız

Unison Greenwich
Unison Office
Room 110
Macbean Centre
Macbean Street
Woolwich, SE18 6LW
Tel: 0208 354 8888 Ext 5226/7
Fax: 0208 317 32235
23 Ağustos 2002

Greenwich Unison
greenwich.l.gov@unison.org.uk'den
avrupa@kktc.net 'e

Gönderildiği tarih: 23 Ağustos 2002
Konu: Kuzey Kıbrıs'ta Gazetecilerin hapsedilmesini protesto
Değerli Yoldaşlar,
Sendika branşımız Afrika /

Avrupa'daki erkek ve kadın kardeşlerimizi desteklemeye devam etmektedir. Kayıtsız şartsız Denktaş'ın eylemlerini lanetler ve Yoldaşlarımızın hemen hapisten çıkarılmalarını talep ederiz. Tuhaflik olan şu ki Şener Levent ve Memduh Ener'e karşı kullanılan yasa sömürge döneminden kalma ve halen yürürlükte. Demokrasi ve Özgürlük

için savaşanlar bizim yoldaşlarımızdır. Temel düşünce, konuşma ve ifade etme haklarına ve bu gazetecilere saldıran Türk hükümetini lanetleriz.

Lütfen ismizi tüm protesto listelerine ekleyiniz ve gazetecilere mesajımızı iletiniz

**Onay Kasab
Greenwich Unison**

Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Marmara Sokak,
No: 31
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10-Türkiye

Dizilip basıldığı yer:
Afrika Yayıncılık
Ltd. tesisleri

Tel-Fax:
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@kktc.net
web: www.st-cyprus.co.uk